

تشکل‌یابی بازنشستگان در الگوها و تجارب جهانی

۱۳۵

مؤسسه راهبردهای بازنشستگی صبا

۱۴۰۴

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تشکل یابی بازنشستگان در الگوها و تجارب جهانی

تهیه و تدوین

کوثر قاسمی

مؤسسه راهبردهای بازنشستگی صبا

آبان ۱۴۰۴

تشکل یابی بازنشستگان در الگوها و تجارب جهانی

تهیه و تدوین: کوثر قاسمی

مدیر پژوهش: حسین رجب‌پور

ناظر پژوهش: فرشاد کرمی، زهرا معماریان‌پور

گرافیک و صفحه‌آرایی: امید طاهری

چاپ و صحافی: هفت مهر

تیراژ: ۱۰۰۰

نوبت چاپ: اول - ۱۴۰۴

نشانی مؤسسه راهبردهای بازنشستگی صبا: تهران، خیابان سید جمال‌الدین

اسدآبادی (یوسف‌آباد)، روبروی خیابان پنجاه و هشتم، پلاک ۴۴۳

تلفن نشر: ۰۲۱-۸۸۰۶۵۰۱۴

وبسایت: www.saba-psi.ir

فهرست

خلاصه سیاستی	۷
مقدمه	۱۰
تشکل‌های بازنشستگی در دنیا	۱۳
انجمن‌های بازنشستگی در ایالات متحده آمریکا	۱۹
۱- انجمن آمریکایی بازنشستگان	۲۱
۱-۱- نقاط عطف انجمن آمریکایی بازنشستگان	۲۲
۱-۲- ساختار قدرت در انجمن آمریکایی بازنشستگان	۲۵
۲- اتحادیه آمریکایی‌های بازنشسته	۲۷
۳- شورای ملی سالمندی آمریکا	۳۰
۴- انجمن ملی کارمندان بازنشسته فدرال	۳۷
کانادا؛ انجمن بازنشستگان کانادا	۳۹
انجمن‌های بازنشستگان فرانسه	۴۳
۱- کنفدراسیون بازنشستگان فرانسه	۴۳

- ۴۵ ۱-۱- مواضع کنفدراسیون بازنشستگان فرانسه
- ۴۷ ۲- اتحادیه ملی بازنشستگان و سالمندان دانمارک؛ شوراهاى شهروندان سالمند
- ۵۲ سوئد؛ انجمن بازنشستگان سوئد
- ۵۴ نروژ؛ اتحادیه بازنشستگان نروژ
- ۵۹ فنلاند؛ انجمن بازنشستگان فنلاند
- ۶۱ ایسلند؛ اتحادیه ملی سالمندان ایسلند
- ۶۴ آلمان؛ اتحادیه فدرال سازمان‌های سالمندان
- ۶۸ ایتالیا؛ اتحادیه بازنشستگان ایتالیا
- ۷۱ جمع‌بندی
- ۷۷ منابع

خلاصه سیاستی

گزارش حاضر بر تشکل‌های بازنشستگی در ده کشور منتخب (ایالات متحده، کانادا، فرانسه، دانمارک، سوئد، نروژ، فنلاند، ایسلند، آلمان و ایتالیا) تمرکز دارد و ساختار، فعالیت‌ها، دستاوردها و چالش‌های آن‌ها را بررسی می‌کند. یافته‌ها نشان می‌دهد که این نهادها نه تنها به عنوان ارائه‌دهندگان خدمات عمل می‌کنند، بلکه به عنوان بازیگران کلیدی در سیاست‌گذاری، با تمرکز بر امنیت اقتصادی، مراقبت‌های بهداشتی، مبارزه با تبعیض سنی و مشارکت سیاسی، نقش محوری در پایداری نظام‌های رفاه اجتماعی ایفا کرده‌اند. با توجه به چالش‌های مشابه در ایران این تجربیات مشروط به بومی‌سازی با شرایط فرهنگی، اقتصادی و سیاسی ایران می‌تواند الهام‌بخش اصلاحات سیاستی باشد.

تشکل‌های بازنشستگی در این کشورها تنوعی از مدل‌ها را نشان می‌دهند که بر اساس نظام‌های رفاهی، تاریخی و فرهنگی شکل گرفته‌اند. در ایالات متحده، انجمن آمریکایی بازنشستگان (AARP) با بیش از ۳۸ میلیون عضو به عنوان بزرگ‌ترین نهاد غیرانتفاعی و غیرحزبی، بر سیاست‌گذاری ملی تأثیرگذار بوده و خدماتی مانند بیمه سلامت، تخفیف‌های سفر و برنامه‌های آموزشی ارائه می‌دهد؛ اتحادیه آمریکایی‌های بازنشسته (AFL-CIO) با ۴.۴ میلیون عضو بر مزایای بازنشستگی تمرکز دارد؛ شورای ملی سالمندی (NCOA) بر امنیت اقتصادی ۴۰ میلیون سالمند تا ۲۰۳۰ تأکید می‌کند؛ و

انجمن ملی کارمندان فدرال (NARFE) با ۲۰۰,۰۰۰ عضو از حقوق کارمندان دولتی حمایت می‌کند. در کانادا، انجمن بازنشستگان کانادا (CARP) با حدود ۳۵۰,۰۰۰ عضو، بر امنیت مالی و مراقبت‌های خانگی تمرکز دارد و از اصلاحات صندوق بازنشستگی (CPP) حمایت کرده است. در فرانسه، کنفدراسیون بازنشستگان (CFR) با ۱.۵ میلیون عضو بر پایداری نظام توازن درآمد-هزینه تأکید دارد، در حالی که اتحادیه ملی بازنشستگان و سالمندان (UNRPA) با ۱۰۰,۰۰۰ عضو ریشه در جنبش‌های کارگری پس از جنگ جهانی دوم دارد و فعالیت‌های فرهنگی را ترویج می‌کند. ایتالیا با اتحادیه بازنشستگان (SPI) وابسته به کنفدراسیون کارگری (CGIL) و بیش از ۲.۵ میلیون عضو، بر چانه‌زنی اجتماعی در حوزه‌های بازنشستگی و مراقبت بلندمدت تمرکز دارد.

در کشورهای اسکاندیناوی، مدل‌ها بر مشارکت محلی و همبستگی تأکید دارند: دانمارک با شوراهای شهروندان سالمند (SCC) در سیاست‌های محلی مانند مسکن و بهداشت نقش مشورتی دارد؛ سوئد با انجمن ملی بازنشستگان سوئد (PRO) و حدود ۴۰۰,۰۰۰ عضو که از ۱۹۴۲ بر اصلاح مستمری (مانند ATP) و فعالیت‌های اجتماعی تمرکز کرده؛ نروژ با اتحادیه بازنشستگان (Pensjonistforbundet) و حدود ۲۵۷,۰۰۰ عضو که مذاکرات سالانه با دولت برای افزایش مستمری انجام می‌دهد؛ فنلاند با انجمن بازنشستگان (Elakeliitto) و ۱۱۵,۰۰۰ عضو در ۳۹۷ شعبه محلی برای برنامه‌های ورزشی و آموزشی؛ و ایسلند با اتحادیه ملی سالمندان (LEB) و ۳۵,۰۰۰ عضو که از مدل‌های اسکاندیناوی الهام گرفته و بر سواد دیجیتال تمرکز دارد. در آلمان، اتحادیه فدرال سازمان‌های سالمندان (BAGSO) به

عنوان چتری برای ۱۲۰ سازمان، پیری فعال را ترویج می‌دهد و با تبعیض سنی مبارزه می‌کند.

دستاوردهای کلیدی این تشکل‌ها شامل تصویب قوانین حمایتی (مانند مدیکر در آمریکا یا افزایش مستمری در سوئد)، کاهش هزینه‌های دارویی، پیشگیری از انزوا و تقویت مشارکت سیاسی است. چالش‌های مشترک نیز شامل نابرابری جنسیتی در مستمری‌ها (مانند شکاف جنسیتی در سوئد) است.

مقدمه

در دنیای امروز، جوامع جهانی با چالش بزرگ پیری جمعیت مواجه هستند، این روند نه تنها ساختارهای اقتصادی و اجتماعی را تحت تأثیر قرار می‌دهد، بلکه ضرورت بازننگری در نظام‌های رفاه اجتماعی، حمایت از سالمندان و تقویت مشارکت مدنی آن‌ها را بیش از پیش برجسته می‌سازد. در این میان، شکل‌های بازنشستگی به عنوان نهادهایی پویا و تأثیرگذار، نقش کلیدی در نمایندگی صدای بازنشستگان و سالمندان ایفا می‌کنند. این شکل‌ها، که اغلب ریشه در جنبش‌های اجتماعی و کارگری دارند، فراتر از ارائه خدمات رفاهی، به عنوان بازیگرانی در عرصه سیاست‌گذاری عمل کرده‌اند.

گزارش حاضر، با تمرکز بر مطالعه تطبیقی شکل‌های بازنشستگی در ده کشور منتخب جهان (ایالات متحده، کانادا، فرانسه، دانمارک، سوئد، نروژ، فنلاند، ایسلند، آلمان و ایتالیا) به بررسی مدل‌های موفق سازمانی، دستاوردها و چالش‌های این نهادها می‌پردازد.

هر یک از این کشورها ویژگی‌های منحصر به فردی در نظام‌های رفاه اجتماعی، ساختارهای سیاسی و فرهنگ مشارکت مدنی خود دارند و به دلیل تنوع مدل‌های سازمانی شکل‌های بازنشستگی، انتخاب شده‌اند. این کشورها نماینده طیف گسترده‌ای از نظام‌های رفاه اجتماعی هستند. انتخاب این کشورها همچنین به دلیل پیشینه تاریخی و ریشه‌های متنوع شکل‌های بازنشستگی آن‌ها صورت گرفته است؛ از جنبش‌های کارگری ریشه‌دار در فرانسه تا سازمان‌های غیرانتفاعی مدرن و فراگیر در ایالات متحده، که امکان

تحلیل عمیق‌تر تأثیر فرهنگ، تاریخ و عوامل اجتماعی بر شکل‌گیری و تکامل این نهادها را فراهم می‌سازد.

علاوه بر این، این کشورها با چالش‌های مشترک جمعیتی، مانند افزایش امید زندگی، کاهش نرخ زاد و ولد و پیری جمعیت، مواجه هستند و پاسخ‌های آن‌ها به این مسائل، از جمله تقویت نظام‌های بازنشستگی پایدار، ترویج پیری فعال و ادغام سالمندان در فرآیندهای تصمیم‌گیری، درس‌هایی ارزشمند برای ایران ارائه می‌دهند. این تجربیات می‌تواند در طراحی نظام‌های بازنشستگی عادلانه و پایدار، بهبود خدمات بهداشتی و رفاهی، و تقویت مشارکت اجتماعی سالمندان استفاده شود؛ با این حال، تفاوت‌های فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی میان این ساختارها و شرایط ایران باید به دقت لحاظ شود، زیرا هدف این گزارش نه ترویج تقلید بی‌تأمل از الگوهای خارجی، بلکه الهام‌گیری هوشمندانه و بومی‌سازی ایده‌ها است. همچنین شایان ذکر است که یکی از تشکلهای بازنشستگی بررسی شده در این گزارش، یعنی انجمن ملی بازنشستگان سوئد (PRO)، در قالب گزارشی مبسوط‌تر با عنوان «انجمن ملی بازنشستگان سوئد (PRO): بیش از هشتاد سال تلاش مداوم در مسیر بهبود وضعیت بازنشستگان» توسط مؤسسه صبا^۱ منتشر شده است، که جزئیات بیشتری از دستاوردها و چالش‌های این نهاد را ارائه می‌دهد.

در نهایت، این گزارش با هدف پر کردن خلأ دانشی در حوزه شکل‌های بازنشستگی، به سیاست‌گذاران، پژوهشگران و فعالان مدنی کمک می‌کند تا

۱ انجمن ملی بازنشستگان سوئد (PRO)؛ بیش از هشتاد سال تلاش مداوم در مسیر بهبود وضعیت بازنشستگان، مؤسسه راهبردهای بازنشستگی صبا، ۱۴۰۴، شماره گزارش: ۱۲۹- <https://saba->

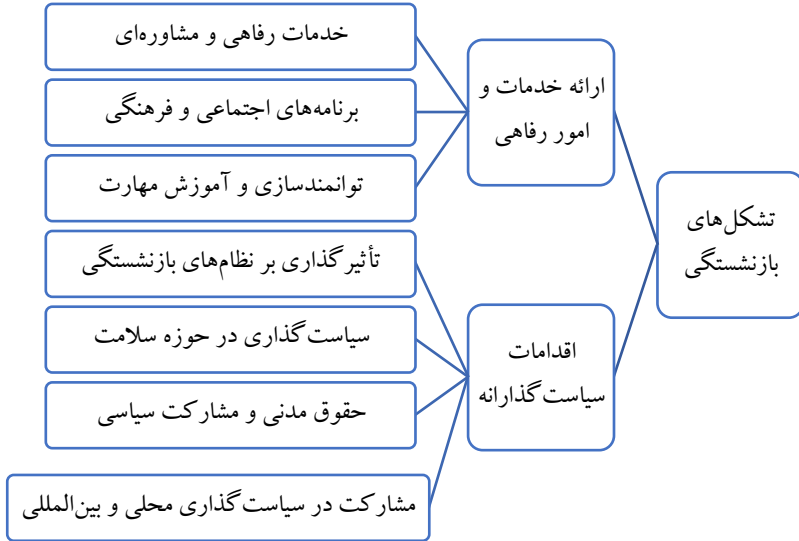
با نگاهی جهانی، راهکارهایی محلی برای مواجهه با عصر سالمندی بیابند و جامعه‌ای را بسازند که در آن سالمندان نه به عنوان بار، بلکه به عنوان سرمایه‌ای ارزشمند تلقی شوند.

تشکل‌های بازنشستگی در دنیا

در دهه‌های اخیر، با روند پرشتاب سالمندشدن جمعیت در بسیاری از کشورها، نهادها و انجمن‌هایی که به نمایندگی از بازنشستگان و سالمندان فعالیت می‌کنند، اهمیت و جایگاهی ویژه در نظام‌های اجتماعی و رفاهی یافته‌اند. این انجمن‌ها که اغلب خاستگاهی در سنت‌های اتحادیه‌ای یا سازمان‌های مدنی دارند، به عنوان بازیگران میانجی میان دولت، بازار و جامعه مدنی عمل می‌کنند و می‌کوشند تا صدای سالمندان و بازنشستگان را در عرصه‌های سیاست‌گذاری، خدمات‌رسانی و عدالت اجتماعی منعکس کنند. «تشکل‌های بازنشستگی» نهادهایی هستند که به صورت مستقل یا وابسته به اتحادیه‌های کارگری، با هدف نمایندگی و سازمان‌دهی بازنشستگان تشکیل می‌شوند. این تشکل‌ها معمولاً به دنبال حفظ و ارتقاء وضعیت اقتصادی، اجتماعی، رفاهی و سلامت بازنشستگان هستند. انجمن‌های متعددی در سطح ملی و محلی وجود دارند که از حقوق و رفاه بازنشستگان حمایت می‌کنند و خدمات متنوعی را ارائه می‌دهند. برخی از سازمان‌ها به طور خاص بر روی مسائل مربوط به حقوق بازنشستگی و مستمری تمرکز دارند.

انجمن‌های بازنشستگی در کشورهای مختلف، بسته به ساختار سیاسی، نظام تأمین اجتماعی و فرهنگ مشارکت مدنی، اشکال و کارکردهای متفاوتی به خود گرفته‌اند اما با بررسی این انجمن‌ها می‌توان نتیجه گرفت که تشکل‌های بازنشستگی در کشورهای منتخب نقشی دوگانه ایفا می‌کنند: از یک سو به عنوان ارائه‌دهندگان خدمات مستقیم به اعضا و از سوی دیگر به

عنوان بازیگران کلیدی در عرصه سیاست‌گذاری فعالیت دارند. با تکیه بر این دسته‌بندی، فعالیت‌های تشکل‌های بازنشستگی به شرح زیر تفکیک می‌شود.

تصویر ۱: دسته‌بندی فعالیت‌های تشکل‌های بازنشستگی منتخب

۱. ارائه‌دهنده خدمات و امور رفاهی: این دسته شامل فعالیت‌هایی است

که مستقیماً بر بهبود کیفیت زندگی روزمره بازنشستگان و توانمندسازی آنها

متمركز است كه شامل خدمات رفاهي و مشاوره‌اي، برنامه‌هاي اجتماعي و فرهنگي و توانمندسازي و آموزش مهارتي مي‌شود:

- خدمات رفاهي و مشاوره‌اي: ارائه مزايای ملموس به اعضا، مانند بيمه سلامت و تخفيف‌هاي سفر (مانند AARP در آمريكا)، يا ارائه مشاوره‌هاي حقوقي، رفاهي و مالياتي (مانند SPI در ايتاليا).
- برنامه‌هاي اجتماعي و فرهنگي: متمركز بر «پيري فعال» (مانند BAGSO در آلمان) از طريق سازماندهي فعاليت‌هاي فرهنگي و تفريحي (UNRPA در فرانسه)، برنامه‌هاي ورزشي، سفرهاي تفريحي و رويدادهای اجتماعي (Eläkeliitto در فنلاند) با هدف پيشگيري از انزوا.
- توانمندسازي و آموزش مهارتي: ارائه برنامه‌هاي مشخص براي ارتقاي مهارت‌هاي سالمندان، مانند متمركز بر سواد ديجيتال (LEB در ايسلند) و ايجاد مراكز آموزش ديجيتال (انجمن بازنشستگان نروژ).

۲. اقدامات سياستگذارانه: اين دسته شامل فعاليت‌هايي است كه بر تغيير و اصلاح ساختارها و قوانين كلان در سطح ملي يا محلي متمركز است كه شامل تأثيرگذاري بر امنيت اقتصادي و نظام‌هاي بازنشستگي، سياست‌گذاري در حوزه سلامت و مراقبت، حقوق مدني و مشاركت سياسي و مشاركت در سياست‌گذاري محلي و بين‌المللي مي‌شود:

• تأثیرگذاری بر امنیت اقتصادی و نظام‌های بازنشستگی:

- مذاکره و چانه‌زنی مستقیم: انجام چانه‌زنی اجتماعی (SPI در ایتالیا) و مذاکرات سالانه با دولت برای افزایش مستمری‌ها (انجمن بازنشستگان نروژ).

- حمایتگری برای اصلاحات کلان: مشارکت فعال در اصلاح نظام بازنشستگی (PRO در سوئد)، دفاع از پایداری نظام‌های مبتنی بر توازن درآمد-هزینه (CFR در فرانسه) و حمایت از درآمد سالمندان (SPI در ایتالیا).

- مطالبه‌گری برای مستمری: پیگیری فعالانه برای تضمین نرخ جایگزینی (CFR در فرانسه)، مقابله با نابرابری جنسیتی در مستمری‌ها (PRO در سوئد) و افزایش کمک‌هزینه‌های مسکن.

• سیاست‌گذاری در حوزه سلامت و مراقبت:

- حمایتگری در سطح ملی: نفوذ برای تصویب قوانین حمایتی کلان مانند مدیکر (Medicare) در آمریکا.

- تمرکز بر خدمات مراقبتی: تأکید بر بهبود مراقبت‌های بهداشتی و پیگیری دسترسی به مراقبت‌های بلندمدت (SPI در ایتالیا و CARP در کانادا) و ارتقای استقلال سالمندان (CFR در فرانسه).

• حقوق مدنی و مشارکت سیاسی:

- مبارزه با تبعیض: فعالیت مشخص برای مخالفت با هرگونه تبعیض سنی و ترویج تصویر جامع و مثبت از پیری (BAGSO در آلمان).

-تقویت مشارکت: تشویق و تقویت مشارکت سیاسی سالمندان، نمایندگی منافع آن‌ها در برابر دولت (CFR در فرانسه) و عمل به عنوان پل ارتباطی میان سالمندان و سیاست‌گذاران (BAGSO در آلمان).

• مشارکت در سیاست‌گذاری محلی و بین‌المللی:

-مشارکت قانونی در سطح محلی: ایفای نقش مشورتی الزامی در تمام سیاست‌های محلی مرتبط با سالمندان، از جمله مسکن، بهداشت و بودجه (مانند شوراهای شهروندان سالمند (SCC در دانمارک).

-حضور در نهادهای مشورتی: مشارکت در گروه‌های کاری و کمیته‌های مشورتی ملی برای اصلاح قوانین (LEB در ایسلند) و مشارکت در مذاکرات کلان با نهادهای دولتی (SPI در ایتالیا).

-کنشگری بین‌المللی: عضویت و همکاری در شبکه‌های اروپایی و بین‌المللی برای تأثیرگذاری بر استانداردها (مانند LEB در ایسلند و SPI در ایتالیا).

براساس این دسته‌بندی می‌توان نتیجه گرفت که نقش این انجمن‌ها محدود به ارائه خدمات رفاهی یا سرگرمی‌های سالمندی نیستند، بلکه به عنوان نهادهایی توانمند در عرصه آموزش، توانمندسازی، اطلاع‌رسانی، حمایت حقوقی و حتی کنشگری سیاسی شناخته می‌شوند. آن‌ها به تدوین و اصلاح قوانین بازنشستگی، مراقبت‌های بهداشتی، مبارزه با تبعیض سنی، بهبود خدمات اجتماعی و ارتقای کیفیت زندگی سالمندان کمک می‌کنند. به بیان دیگر، انجمن‌های بازنشستگان نه تنها پاسخی به نیازهای فردی دوران سالمندی‌اند، بلکه بازتابی از تلاش جمعی برای ساختن جوامعی عادلانه‌تر،

همبسته‌تر و پایدارتر در عصر پیری جمعیت محسوب می‌شوند. در ادامه، جزئیات بیشتری از فعالیت‌ها و دستاوردهای این انجمن‌ها در کشورهای مختلف ارائه خواهد شد.

انجمن‌های بازنشستگی در ایالات متحده آمریکا

اتحادیه‌های کارگری در ایالات متحده سابقه‌ای بیش از دویست سال دارند. در انتهای قرن هجدهم، اصناف پیشه‌ور متشکل از صنعتگران ماهر، از طریق تنظیم برنامه‌های کارآموزی، نقش مهمی در سازماندهی نیروی کار ایفا کردند. اتحادیه ملی اصناف^۲ در سال ۱۸۳۴ و اتحادیه ملی کارگران^۳ در سال ۱۸۶۶ در ایالات متحده تأسیس شدند. تأسیس «شوالیه‌های کار» در سال ۱۸۶۹ توسط گروهی از خیاطان در فیلادلفیا، تحولی دیگر در تاریخچه جنبش کارگری در آمریکا محسوب می‌شود. این سازمان برخلاف سایر اتحادیه‌ها، پذیرای کارگران ماهر و غیرماهر، فارغ از جنسیت یا نژاد آنان بود. با ورود ایالات متحده به دوران صنعتی، فدراسیون کار آمریکا^۴ تأسیس و قانون روابط ملی کار^۵ تصویب شد. در نیمه دوم قرن بیستم، در ایالات متحده جنبش‌های اجتماعی متعددی پدید آمدند که در حوزه‌های گوناگون مانند حقوق مدنی، برابری جنسیتی، حقوق مستأجران و بی‌خانمان‌ها، اعتراض به جنگ و حفظ محیط زیست فعالیت می‌کردند. این جنبش‌ها نه تنها از لحاظ محتوایی متأثر از میراث جنبش کارگری بودند، بلکه در بسیاری از موارد، از تاکتیک‌ها و استراتژی‌های آن نیز الگوبرداری کردند (کریور، ۲۰۱۱).

^۲ National Trades' Union

^۳ National Labor Union.

^۴ American Federation of Labor – AFL.

^۵ National Labor Relations.

انجمن‌های بازنشستگی نیز همچون سایر اتحادیه‌ها در ایالات متحده آمریکا در حمایت از حقوق، منافع و رفاه اجتماعی سالمندان و بازنشستگان نقش ایفا می‌کنند. این سازمان‌ها که از دهه‌ها پیش فعالیت خود را آغاز کرده‌اند، علاوه بر ارائه خدمات متنوع به اعضا، به‌طور فعال در عرصه سیاست‌گذاری‌های کلان حوزه سالمندی، مراقبت‌های بهداشتی، تأمین اجتماعی و امنیت اقتصادی مشارکت دارند. از جمله برجسته‌ترین این انجمن‌ها می‌توان به انجمن آمریکایی بازنشستگان (AARP)، شورای ملی سالمندی آمریکا (NCOA)، اتحادیه آمریکایی‌های بازنشسته (AFL-CIO) و انجمن ملی کارمندان فعال و بازنشسته فدرال (NARFE) اشاره کرد.

انجمن آمریکایی بازنشستگان (AARP) به‌عنوان بزرگ‌ترین و تأثیرگذارترین نهاد غیرانتفاعی و غیرحزبی، از سال ۱۹۵۸ با هدف بهبود کیفیت زندگی سالمندان و حفظ فعالیت‌های فیزیکی و ذهنی آنها پس از بازنشستگی شکل گرفت و در طول سال‌ها با تصویب قوانین کلیدی و توسعه برنامه‌های گسترده خدماتی، توانسته است جایگاه ویژه‌ای در حمایت از حقوق سالمندان به‌دست آورد. در کنار آن، شورای ملی سالمندی آمریکا نیز با تمرکز بر بهبود سیاست‌های سالمندی و ارائه خدمات حمایتی، نقش مهمی در ارتقای امنیت اقتصادی و سلامت سالمندان ایفا می‌کند. اتحادیه آمریکایی‌های بازنشسته که از دل جنبش‌های کارگری برآمده، به‌ویژه بر تقویت مزایای بازنشستگی و مراقبت‌های بهداشتی تمرکز دارد و انجمن ملی کارمندان فعال و بازنشسته فدرال (NARFE) نیز با تمرکز بر حقوق کارمندان فدرال و بازنشستگان‌شان، خدمات آموزشی و حمایتی گسترده‌ای ارائه می‌دهد.

در مجموع، این انجمن‌ها با ایجاد شبکه‌های قوی داوطلبانه، فعالیت‌های آموزشی، حمایت‌های قانونی و سیاسی و ارائه برنامه‌های متنوع خدماتی، به بهبود شرایط زندگی میلیون‌ها بازنشسته و سالمند آمریکایی کمک می‌کنند و به‌عنوان بازیگران کلیدی در نظام رفاه اجتماعی آمریکا شناخته می‌شوند.

۱- انجمن آمریکایی بازنشستگان

انجمن آمریکایی بازنشستگان^۶ (AARP) یک سازمان غیرانتفاعی و غیرحزبی است که برای رفع نیازها و منافع افراد بازنشسته و سالمند در ایالات متحده فعالیت می‌کند. عضویت در این سازمان برای تمام افراد ۵۰ سال به بالا، چه شاغل و چه بازنشسته، آزاد است. علی‌رغم محدودیت سنی ایجاد شده در این انجمن، افراد ۱۸ سال به بالا نیز می‌توانند به عضویت آن درآیند و از خدمات آن بهره‌مند شوند. ستاد مرکزی این سازمان در واشنگتن دی‌سی قرار دارد. انجمن آمریکایی بازنشستگان در سال ۱۹۵۸ توسط یک معلم بازنشسته به نام اتل پرسی آندروس^۷ با هدف کمک به سالمندان آمریکایی برای حفظ فعالیت فیزیکی و فکری پس از دوران بازنشستگی، از طریق خدمت به دیگران تأسیس شد. در سال ۱۹۸۲، انجمن آمریکایی بازنشستگان (AARP) با انجمن ملی معلمان بازنشسته (NRTA) ادغام شد. تلاش‌های این انجمن منجر به اولین استراتژی ملی برای مراقبت و تصویب بیش از ۳۰۰ قانون ایالتی در حمایت از مراقبان شده است.

^۶ American Association of Retired Persons

^۷ Ethel Percy Andrus.

این سازمان یک مجله دو ماهانه به نام «Modern Maturity» و همچنین بولتن ماهانه «AARP Bulletin» را منتشر می‌کند. بیشتر برنامه‌های خدمات اجتماعی و سایر برنامه‌ها توسط داوطلبان از طریق شعب محلی اجرا می‌شوند. همچنین هیئت مدیره این انجمن به صورت داوطلبانه کار می‌کنند و در یک کنوانسیون دوسالانه انتخاب می‌شوند.^۸

۱-۱- نقاط عطف انجمن آمریکایی بازنشستگان^۹

انجمن آمریکایی بازنشستگان به عنوان یکی از سازمان‌های پیشرو در حمایت از سالمندان، در طول دهه‌ها نقش کلیدی در سیاست‌گذاری‌های مرتبط با رفاه اجتماعی در آمریکا ایفا کرده است. قانون‌گذاری در حوزه سالمندی، تأمین اجتماعی، بازنشستگی و امنیت اقتصادی، بهبود مراقبت‌های بهداشتی و مدیکر^{۱۰}، مبارزه با تبعیض سنی و حمایت از کارگران مسن، حمایت از

^۸ <https://www.britannica.com/topic/American-Association-of-Retired-Persons>

^۹ <https://www.aarp.org/about-aarp/history/milestones-timeline.html>

^{۱۰} مدیکر (Medicare) برنامه‌ای دولتی در ایالات متحده است که به افراد بالای ۶۵ سال و برخی از افراد با شرایط خاص پزشکی، خدمات بهداشتی و درمانی را ارائه می‌دهد. این برنامه شامل چهار بخش است:

-بخش A: پوشش بیمارستانی، شامل بستری شدن در بیمارستان، خدمات پزشکی در خانه و مراقبت‌های تسکینی.

-بخش B: پوشش خدمات پزشکی، شامل ویزیت‌های پزشک، آزمایش‌ها، خدمات پیشگیری و برخی از درمان‌های سرپایی.

-بخش C: مدیکر گزینه‌های انتخابی (Medicare Advantage) که یک طرح جایگزین برای بخش‌های A و B است و ممکن است شامل مزایای اضافی مانند داروهای تجویزی یا دندان‌پزشکی باشد.

-بخش D: پوشش داروهای تجویزی که هزینه‌های داروهای تجویزی را کاهش می‌دهد.

مصرف‌کنندگان و مبارزه با کلاهبرداری و جلب مشارکت اعضا در انتخابات‌ها از جمله اقدامات آن از بدو تأسیس آن تاکنون بوده است.

- **قانون‌گذاری در حوزه سالمندی:** این انجمن در تصویب و اصلاح قانون آمریکایی‌های سال‌خورده (حد فاصل سال‌های ۱۹۶۵ الی ۲۰۰۰) نقش داشته است که خدمات حمایتی برای سالمندان، از جمله تغذیه مناسب، آموزش شغلی و حمایت از مراقبان خانواده را تضمین می‌کند.
- **تأمین اجتماعی، بازنشستگی و امنیت اقتصادی:** این سازمان به پیشبرد اصلاحات تأمین اجتماعی از جمله افزایش خودکار مزایای هزینه زندگی (۱۹۷۲)، تصویب قانون درآمد بازنشستگی کارمندان (ERISA) در ۱۹۷۴، و حمایت از لغو محدودیت درآمدی تأمین اجتماعی برای افراد ۶۵ تا ۶۹ سال (۲۰۰۲) کمک کرده است. علاوه بر این، انجمن آمریکایی بازنشستگان نقش مهمی در جلوگیری از خصوصی‌سازی تأمین اجتماعی در سال ۲۰۰۵ ایفا کرد.
- **بهبود مراقبت‌های بهداشتی و مدیکر^{۱۱}:** انجمن آمریکایی بازنشستگان از بدو تأسیس مدیکر (۱۹۶۵) حمایت کرده و در تصویب قانون اصلاح خانه‌های سالمندان فدرال (۱۹۸۷)، قانون آمریکایی‌های دارای معلولیت (۱۹۹۰)، مزایای دارویی مدیکر (۲۰۰۳) و قانون کاهش هزینه‌های دارویی (۲۰۲۲) تأثیرگذار بوده

است. همچنین، این سازمان نقش به‌سزایی در تصویب قانون مراقبت مقرون‌به‌صرفه (ACA) در ۲۰۱۰ داشته است.

- مبارزه با تبعیض سنی و حمایت از کارگران مسن: انجمن در تصویب قانون تبعیض سنی در استخدام (ADEA) در سال ۱۹۶۷ و گسترش حمایت‌های آن به کارگران بالای ۷۰ سال (۱۹۸۶) نقش داشته است. همچنین، با حمایت از برنامه‌های آموزش شغلی و مزایای کارگران مسن، امنیت شغلی سالمندان را تقویت کرده است.
- حمایت از مصرف‌کنندگان و مبارزه با کلاهبرداری: این سازمان برنامه‌هایی نظیر برنامه کمک مالیاتی (۱۹۶۸)، برنامه جرم و ایمنی (۱۹۷۳) و خدمات حقوقی برای سالمندان (۱۹۷۵) را راه‌اندازی کرده است.
- مشارکت در رأی‌گیری: AARP از ۱۹۷۶ تاکنون با اجرای کمپین‌های گسترده، اعضای خود را به مشارکت در انتخابات تشویق کرده است تا مسائل سالمندان در فرآیندهای تصمیم‌گیری سیاسی مورد توجه قرار گیرد.

انجمن آمریکایی بازنشستگان طیف گسترده‌ای از خدمات و مزایا را به اعضای خود ارائه می‌دهد. از جمله این خدمات می‌توان به برنامه بیمه سلامت گروهی، تخفیف‌های ویژه برای اجاره خودرو، پروازهای هواپیمایی و هتل‌ها، بیمه خودرو، خدمات دارویی و سفر اشاره کرد. خدمات ویژه‌ای نیز به معلمان بازنشسته از طریق (NRTA) ارائه می‌شود. ترویج ایمنی رانندگی (AARP Driver Safety) و تولید برنامه‌های تلویزیونی سالمند محور از دیگر ابتکارات ابتکارات انجمن بازنشستگان است. انجمن همچنین

برنامه‌های گسترده‌ای را مدیریت می‌کند که به مسائل مسکن و انزوای اجتماعی در میان سالمندان می‌پردازند.^{۱۲}

۲-۱- ساختار قدرت در انجمن آمریکایی بازنشستگان

منتقدان این انجمن^{۱۳} بر این باورند که موفقیت انجمن آمریکایی بازنشستگان در گرو منابع مالی بسیار بزرگ، پایگاه اجتماعی وسیع، ساختار حقوقی-سازمانی و نفوذ سیاسی سازمان یافته آن نهفته است. درآمد سالانه‌ی میلیاردری (در سال ۲۰۱۹: حدود ۱.۷۵ میلیارد دلار درآمد و ۱.۶۱ میلیارد دلار هزینه) و دارایی‌های چندمیلیارد دلاری این انجمن باعث می‌شود که بتواند کمپین‌ها، تحقیقات، لابی‌گری و تبلیغات گسترده‌ای را اجرا کند. این انجمن علاوه بر حق عضویت ۱۶ دلاری از اعضای خود، از فروش بیمه کارمزدهای قابل توجهی دریافت می‌کند.

پایگاه اجتماعی عظیم ۳۸ میلیون عضو این انجمن به‌عنوان بزرگ‌ترین گروه ذی‌نفع در آمریکا، قدرت رأی، تماس با نمایندگان، درخواست‌های جمعی و فشار مردمی قابل توجهی را ایجاد می‌کند که سیاستمداران را وادار به توجه می‌کند.

ساختار حقوقی-سازمانی هوشمند این انجمن موجب شده که به‌عنوان یک سازمان غیرانتفاعی شناخته شود و از مالیات معاف باشد؛ و تنها دو زیرمجموعه‌ی صددرد تجاری آن، AARP Services و AARP Financial

^{۱۲} https://www.aarp.org/about-aarp/?intcmp=GLOBAL-FTR-LNK-CLK-ABOUT_US-UXDIA

^{۱۳} <https://www.influencewatch.org/non-profit/aarp/>

که قراردادهای بیمه/بازاریابی را مدیریت می‌کنند و موتور درآمدی انجمن به شمار می‌روند، در این ساختار مالیات‌پردازی می‌کنند. حضور دائمی در لابی‌گری ایالتی، محلی و فدرال به‌همراه حضور و در تبلیغات سیاسی و کمپین‌های میدانی منجر به ساخت شبکه‌ی مدیریتی با سابقه‌ی فعالیت در دولت و کنگره شده است. موضع‌گیری‌های پرتکرار روی پرونده‌های کلیدی سالمندان مثلاً حمایت از لایحه محافظت از بیماران و مراقبت بهداشتی ارزان‌قیمت (اوباما‌کر-Obamacare) برند «نماینده‌ی سالمندان» را تثبیت می‌کند.

منتقدان این انجمن معتقدند بخش بزرگی از درآمد انجمن بازنشستگان از بیمه‌های مکمل و حق‌امتياز آن می‌آید؛ بنابراین وقتی سیاست‌هایی مثل ساختار مدیکر/اوباما‌کر روی این بازار اثر دارند، انگیزه‌ی اقتصادی و موضع‌گیری سیاستی هم‌راستا می‌شوند و توان لابی را چندبرابر می‌کند. والی هرگر^{۱۴}، نماینده وقت (جمهوری‌خواه کالیفرنیا)، در این رابطه اظهار داشت: «واقعیت‌ها نشان می‌دهد AARP دیگر مانند یک سازمان حامی سالمندان عمل نمی‌کند؛ بلکه بیش از هر چیز شبیه یک شرکت بیمه انتفاعی است.»^{۱۵} در ایمیل‌های درز کرده از این انجمن، دیوید اسلون^{۱۶}، معاون ارشد انجمن، نکات خود درباره مدیکر را برای دولت فرستاده بود و نانسی-ان دی‌پارل^{۱۷}،

۱۴ Wally Herger.

۱۵ <https://www.cnn.com/2011/POLITICS/01/04/congress.aarp/index.html>

۱۶ David Sloan.

۱۷ Nancy-Ann DeParle.

معاون وقت رئیس‌جمهور در دفتر کاخ سفید، به او اطمینان داده بود: «فکر می‌کنم فردا برخی از جملات شما را در سخنرانی رئیس‌جمهور خواهید شنید.» این ایمیل به خوبی نشان می‌دهد که قدرت لابی انجمن بازنشستگان تا چه میزان قوی و تاثیرگذار بوده است.

در نهایت، انجمن آمریکایی بازنشستگان با ترکیب منابع مالی قوی، پایگاه اجتماعی عظیم، ساختار سازمانی هوشمند و قدرت لابی‌گری خود، توانسته است به یکی از مؤثرترین گروه‌های ذی‌نفع در آمریکا تبدیل شود.

۲- اتحادیه آمریکایی‌های بازنشسته^{۱۸}

اتحادیه آمریکایی‌های بازنشسته (AFL-CIO)^{۱۹}، با ۴.۴ میلیون عضو، در سال ۲۰۰۱ توسط فدراسیون کارگران آمریکا و کنگره سازمان‌های صنعتی (AFL-CIO) تأسیس شد و اکنون دارای ۳۹ اتحادیه ایالتی و صدها شعبه محلی است. اعضای این سازمان شامل معلمان، کارگران صنعتی، کارکنان مراقبت‌های بهداشتی، کارمندان دولت فدرال و ایالتی و کارگران ساختمانی هستند. هدف اصلی اتحادیه، تأمین امنیت و رفاه بازنشستگان پس از یک عمر کار است. اولویت‌های اصلی این اتحادیه شامل مراقبت‌های بهداشتی و تقویت مزایای بازنشستگی است.

^{۱۸} Alliance for Retired Americans.

^{۱۹} <https://retiredamericans.org/>

• **مراقبت‌های بهداشتی:** تنظیم قیمت داروهای تجویزی و ارائه حق بیمه سالانه به میزان ۰.۹ تا ۱.۸ درصد به صورت نقدی یا مزایای ویژه.

• **تقویت مزایای بازنشستگی:** افزایش هزینه‌ها و مزایا برای تأمین‌کنندگان و ارائه خدمات مناسب.

اعضای اتحادیه به آموزش عموم و سیاست‌گذاران درباره مسائل حیاتی که سالمندان آمریکایی با آن‌ها مواجه هستند، می‌پردازند. این سازمان همچنین گزارش‌های سالانه‌ای منتشر می‌کند که نشان می‌دهد کدام مقامات منتخب از حقوق بازنشستگان حمایت می‌کنند. علاوه بر این، اتحادیه با مقامات منتخب تعامل می‌کند تا تغییرات سیاستی را ایجاد کند که امنیت بازنشستگی را تقویت می‌کند.

تصویر ۲: بروشور اتحادیه بازنشستگان آمریکایی، فعالیت‌ها و دستاوردها^{۲۰}

۲۰ شرح بروشور: اتحادیه آمریکایی‌های بازنشسته، با ۴,۴ میلیون عضو و تأسیس شده توسط AFL-CIO در سال ۲۰۰۱ با ۱۵۰۰ شعبه محلی و ۳۹ شعبه ایالتی، به‌عنوان نهادی فعال در حمایت

دستاوردهای این اتحادیه بدین شرح است:

- کمک به تصویب قانون کاهش قیمت داروهای تجویزی؛
- ثبت دعوی در ۱۰ ایالت برای محافظت از حق رأی سالمندان؛
- مقابله با تلاش‌ها برای خصوصی‌سازی تأمین اجتماعی و مدیکر؛
- کمک به تصویب قانون نجات حقوق بازنشستگی ۱۰ میلیون آمریکایی.

اعضای اتحادیه به آموزش عموم مردم و سیاست‌گذاران درباره مسائل مهمی می‌پردازند که سالمندان و خانواده‌های کارگر با آن‌ها مواجه هستند. آن‌ها با مقامات منتخب لابی می‌کنند، در تظاهرات و اعتراضات شرکت می‌کنند، به صورت آنلاین سازماندهی می‌کنند و برای اولویت‌های جنبش کارگری فعالیت می‌کنند تا بتوانند اهداف خود را محقق کنند.

از حقوق بازنشستگان شناخته می‌شود. این اتحادیه اولویت‌هایی نظیر ارائه مراقبت‌های بهداشتی مقرون‌به‌صرفه، گسترش مزایای بازنشستگی، و حمایت از نامزدهای حامی بازنشستگان را دنبال می‌کند و با حضور فعالان از بخش‌های مختلف جامعه برای دستیابی به بازنشستگی عادلانه تلاش می‌کند. فعالیت آن در ۳۹ ایالت با تمرکز بر آگاهی‌سازی عمومی، رأی‌گیری کنگره، و تقویت امنیت بازنشستگی همراه بوده و دستاوردهایی مانند کاهش قیمت دارو، حمایت از حقوق رأی سالمندان، و حفظ مزایای بازنشستگان را به همراه داشته است. مسائل اصلی این اتحادیه شامل مدیکر، قیمت دارو، تأمین اجتماعی، و بازنشستگی است، و از طریق وب‌سایت و شبکه‌های اجتماعی از افراد دعوت می‌کند تا به این حرکت بپیوندند و از آخرین اخبار مطلع شوند. (منبع: سایت اتحادیه آمریکایی‌های بازنشسته).

۳- شورای ملی سالمندی آمریکا^{۲۱}

شورای ملی سالمندی آمریکا از سال ۱۹۵۰ فعالیت خود را با تمرکز بر بهبود وضعیت سالمندان آغاز کرده است. این سازمان در طول دهه‌ها همراه با سایر تشکل‌های فعال در این حیطه، در حوزه سیاست‌گذاری و ارائه خدمات به سالمندان نقش داشته است؛ برنامه‌هایی مانند: مدیکر، قانون آمریکایی‌های مسن و قانون مراقبت مقرون‌به‌صرفه از جمله همکاری‌های شورای ملی سالمندی در حوزه سیاست‌گذاری سالمندی است. چشم‌انداز این سازمان ایجاد ساختاری است که در آن افراد با افزایش سن، در شرایطی با ثبات اقتصادی زندگی کنند. هدف تعیین‌شده این سازمان تا سال ۲۰۳۰ میلادی، بهبود شاخص‌های سلامت و امنیت اقتصادی برای ۴۰ میلیون سالمند است. این هدف در پاسخ به روند جمعیتی و افزایش سهم سالمندان در ترکیب سنی جمعیت آمریکا تعریف شده است.

شورای ملی سالمندی آمریکا اقدامات خود را در چند محور دنبال می‌کند. در حوزه اطلاع‌رسانی، این سازمان اطلاعات متنوعی را در اختیار سالمندان و مراقبان آن‌ها قرار می‌دهد. این اطلاعات می‌تواند به تصمیم‌گیری در مورد برنامه‌های بیمه، مزایا، پیشگیری از سقوط و برنامه‌ریزی مالی کمک کند. در بخش سیاست‌گذاری، شورای ملی سالمندی آمریکا تلاش دارد تا بر سیاست‌هایی که به دسترسی بهتر سالمندان به منابع و خدمات منجر می‌شود تأثیر بگذارد. این سیاست‌ها شامل تسهیل دسترسی به مزایای مدیکر

^{۲۱} National Council on Aging. <https://www.ncoa.org/page/a-legacy-of-impact/>

(Medicare)، برنامه کمک به تغذیه مکمل (SNAP)، و درآمد امنیتی مکمل (SSI)، حذف آزمون‌های دارایی محدودکننده، به‌روزرسانی سطح مزایا، و بهبود فرایندهای اطلاع‌رسانی و ثبت‌نام است. همچنین بر بهبود دسترسی به خدمات بهداشتی خانگی و مبتنی بر جامعه، خدمات دندان‌پزشکی، بینایی، شنوایی، سلامت روان، و حمایت از مراقبان تأکید شده است. در حوزه امنیت درآمد و اشتغال نیز، اقدامات پیشنهادی شامل توسعه پس‌انداز بازنشستگی، گسترش اعتبار مالیاتی درآمد کسب‌شده برای افراد مسن‌تر، مقابله با تبعیض سنی در استخدام، و افزایش سرمایه‌گذاری در آموزش و اشتغال برای سالمندان است.

تأثیر عملکرد شورای ملی سالمندی آمریکا بر اساس شاخص‌هایی مانند کاهش هزینه‌ها، افزایش درآمد، تکمیل برنامه‌های آموزشی یا درمانی، باقی ماندن افراد در خانه به جای انتقال به مراکز نگهداری، و بهره‌مندی مستقیم از تغییرات سیاستی ارزیابی می‌شود. این سازمان خود را متعهد به پایش و گزارش‌دهی دوره‌ای در مورد میزان پیشرفت در دستیابی به اهداف اعلام‌شده می‌داند. تا سال ۲۰۲۰، شورای ملی سالمندی آمریکا اعلام کرده بود که به هدف قبلی خود برای بهبود وضعیت ۱۰ میلیون سالمند دست یافته و اکنون هدف‌گذاری گسترده‌تری را با توجه به تحولات جمعیتی دنبال می‌کند. فعالیت‌های شورای ملی سالمندی آمریکا از ابتدا با هدف تنظیم ساختارهایی در حمایت از سالمندان انجام شده و در حال حاضر نیز ادامه دارد. در ادامه تاریخچه و اقدامات شورای ملی سالمندی (NCOA) از دهه ۱۹۵۰ الی سال ۲۰۲۴، به اجمال بیان خواهد شد.

جدول ۱: تاریخچه و اقدامات شورای ملی سالمندی

تاریخچه و اقدامات شورای ملی سالمندی (NCOA)	
دهه ۱۹۵۰	پس از جنگ جهانی دوم، نیازهای سالمندان در آمریکا به دلیل بازنشستگی اجباری و فقدان پوشش درمانی مناسب برجسته شد. در این دهه، NCOA با نام کمیته ملی سالمندی پایه‌گذاری شد و گام‌های اولیه برای تغییر سیاست‌های مرتبط با سالمندان برداشت.
۱۹۵۰	هری ترومن (رئیس‌جمهور) از آژانس امنیت فدرال خواست اولین کنفرانس ملی سالمندی را برگزار کند. اولی رندال، مددکار اجتماعی برجسته، به سازماندهی این رویداد کمک کرد و کمیته ملی سالمندی شکل گرفت.
۱۹۵۲	کمیته ملی کنفرانسی برگزار کرد تا سیاست‌های بازنشستگی اجباری را بررسی کند. ژنو ماتیاسن، دبیر اجرایی، گزارش «معیارهای بازنشستگی» را منتشر کرد که بر حق سالمندان برای ادامه کار و مشارکت اجتماعی تأکید داشت.
۱۹۵۹	با انتشار گزارشی پیشگامانه، کمیته ملی استانداردهایی برای صدور مجوز و بازرسی خانه‌های سالمندان پیشنهاد داد که به بهبود قوانین این حوزه منجر شد.
دهه ۱۹۶۰	در این دهه، کمیته ملی به شورای ملی سالمندی (NCOA) تغییر نام داد و به یک نیروی پیشرو در سیاست‌گذاری سالمندی تبدیل شد. این دوره شاهد تصویب قوانین مهمی مانند مدیگر و قانون آمریکایی‌های مسن بود.
۱۹۶۰	با حمایت بنیاد فورد، NCOA به سازمانی مستقل تبدیل شد.
۱۹۶۱	شورای ملی سالمندی از تأسیس انجمن آمریکایی خانه‌های سالمندان LeadingAge ^{۲۲} حمایت کرد تا گزینه‌های زندگی سالمندان بهبود یابد.
۱۹۶۲	مطالعه‌ای درباره برنامه‌های تحویل غذا به سالمندان خانه‌نشین، پایه‌ای برای تأمین بودجه فدرال این برنامه‌ها فراهم کرد.

۲۲ سازمان LeadingAge یک نهاد غیرانتفاعی و مهم در ایالات متحده آمریکا است که شبکه‌ای از ارائه‌دهندگان خدمات مراقبتی و حمایتی برای سالمندان را نمایندگی می‌کند. این سازمان در حوزه خانه‌های سالمندان، مراقبت بلندمدت، زندگی مستقل، خدمات بهداشتی خانگی، مراقبت از حافظه (برای افراد مبتلا به زوال عقل و آلزایمر)، و خدمات حمایتی اجتماعی نقش کلیدی دارد.

با حمایت از تصویب مدیکر، مدیکید، و قانون آمریکایی‌های مسن، شبکه مدرن سالمندی را شکل داد. برنامه «هشدار مدیکر» بیش از ۳ میلیون نفر را برای مزایای جدید ثبت‌نام کرد.	۱۹۶۵
برنامه پدربزرگ و مادربزرگ‌های فاستر ^{۲۳} راه‌اندازی شد که سالمندان را برای کار با کودکان در مؤسسات به‌کار گرفت.	۱۹۶۵
پروژه «FIND» ^{۲۴} برای شناسایی نیازهای سالمندان کم‌درآمد آغاز شد و بیش از ۵۰,۰۰۰ نفر در آن مشارکت کردند.	۱۹۶۷
از قانون تبعیض سنی در استخدام حمایت کرد که تبعیض علیه افراد بالای ۴۰ سال را ممنوع می‌کرد.	۱۹۶۷
برنامه اشتغال خدمات اجتماعی سالمندان (SCSEP) را برای آموزش و کارایی سالمندان مدیریت کرد.	۱۹۶۸
در این دهه برنامه‌های جدیدی برای تقویت مراکز سالمندان، ترویج فعالیت‌های بین‌نسلی، و مبارزه با تبعیض سنی راه‌اندازی کرد.	دهه ۱۹۷۰
تأسیس موسسه ملی مراکز سالمندان (NISC) برای حمایت از مراکز مبتنی بر جامعه.	۱۹۷۰
تشکیل مرکز ملی سالمندی سپاه‌پوستان برای رسیدگی به نیازهای سالمندان اقلیت.	۱۹۷۰
مطالعه‌ای درباره نگرش‌های عمومی به سالمندی، به تغییر دیدگاه‌ها نسبت به سالمندان کمک کرد.	۱۹۷۴

۲۳ Foster Grandparents Program برنامه‌ای است که در آن افراد سالمند (معمولاً بالای ۵۵ سال) به صورت داوطلبانه با کودکان و نوجوانان نیازمند یا در معرض آسیب (مانند کودکان دارای معلولیت، کودکان بی سرپرست، کودکانی با نیازهای آموزشی خاص یا مشکلات رفتاری) کار می‌کنند و نقش حمایتگر، مربی و دوست بزرگ‌تر را ایفا می‌کنند—در واقع مثل «پدربزرگ» یا «مادربزرگ» فداکار و مهربانی که همیشه همراه کودک است، بدون اینکه از نظر خونی یا قانونی، عضو خانواده باشد.

۲۴ این پروژه یکی از نخستین برنامه‌های فدرال آمریکا با هدف شناسایی نیازهای خدماتی سالمندان کم‌درآمد، ایجاد موقعیت‌های داوطلبانه معنادار برای آن‌ها و فراهم کردن زمینه‌های مشارکت اجتماعی بود.

همکاری با موقوفه ملی برای علوم انسانی برای ترویج برنامه‌های فرهنگی و بحث گروهی.	۱۹۷۶
کمپین «افراد مسن: یک منبع طبیعی» برای مبارزه با تبعیض سنی.	۱۹۷۶
تأسیس موسسه ملی مراقبت روزانه بزرگسالان (اکنون NADSA) برای حمایت از خدمات مراقبت در منزل.	۱۹۷۹
شورای ملی سالمندی با تشکیل ائتلاف‌ها و برنامه‌های نوآورانه، مأموریت خود را گسترش داد.	دهه ۱۹۸۰
راه‌اندازی شورای رهبری سازمان‌های سالمندی (LCAO) برای حمایت از سیاست‌های سالمندی.	۱۹۸۰
نقش کلیدی در کنفرانس کاخ سفید در مورد سالمندی برای حفظ مزایای تأمین اجتماعی.	۱۹۸۱
ریگان (رئیس‌جمهور) هفته مرکز سالمندان را اعلام کرد.	۱۹۸۵
اصلاح قانون تبعیض سنی برای حذف بازنشستگی اجباری.	۱۹۸۶
تأسیس «نسل‌های متحد» برای ترویج سیاست‌های بین‌نسلی.	۱۹۸۶
اولین مطالعه درباره مراقبان از راه دور، چالش‌های این گروه را برجسته کرد.	۱۹۸۷
برنامه‌های مبتنی بر شواهد برای بهبود سلامت و استقلال سالمندان را گسترش داد.	دهه ۱۹۹۰
تأسیس موسسه ترویج سلامت برای پیشگیری از بیماری و ارتقای رفاه سالمندان.	۱۹۹۰
برنامه: «انتخاب‌های مستقل» برای افزایش خودمختاری در مراقبت‌های بلندمدت.	۱۹۹۵
توسعه اولین برنامه اعتباربخشی برای مراکز سالمندان.	۱۹۹۶
نظرسنجی‌های ملی درباره سلامت سالمندان، از جمله کاهش شنوایی و پریشانی عاطفی.	۱۹۹۷
شورای ملی سالمندی از فناوری برای بهبود دسترسی سالمندان به مزایا استفاده کرد و برنامه‌های بهداشتی مبتنی بر شواهد را گسترش داد.	دهه ۲۰۰۰

راه‌اندازی سامانه BenefitsCheckUp ^{۲۵} ، ابزاری آنلاین برای اتصال سالمندان به مزایا.	۲۰۰۱
حمایت از Medicare Part D و برنامه Extra Help برای کمک به هزینه‌های دارویی.	۲۰۰۳
توسعه برنامه‌های بهداشتی مبتنی بر شواهد با حمایت فدرال.	۲۰۰۳
ابتکار Falls Free ^{۲۶} برای پیشگیری از سقوط سالمندان.	۲۰۰۵
تأسیس مرکز ملی اطلاع‌رسانی و ثبت‌نام مزایا.	۲۰۰۷
قانون «حفظ سالمندان در برابر سقوط» برای حمایت از برنامه‌های پیشگیری.	۲۰۰۸
کمپین «اکنون عدالت سالمندان» برای مبارزه با سوءاستفاده از سالمندان.	۲۰۰۹
شورای ملی سالمندی با حمایت از قانون مراقبت مقرون‌به‌صرفه و برنامه‌های نوآورانه، به بهبود زندگی سالمندان ادامه داد.	دهه ۲۰۱۰
تقویت مقررات قانون مراقبت مقرون‌به‌صرفه برای بهبود خدمات بهداشتی.	۲۰۱۰
راه‌اندازی برنامه تسلط بر سالمندی (AMP) برای توانمندسازی سالمندان.	۲۰۱۳
ابتکار گرسنگی سالمندان برای ثبت‌نام در برنامه کمک به تغذیه مکمل.	۲۰۱۴
تأسیس مرکز منابع ملی پیشگیری از سقوط.	۲۰۱۴
دسترسی دائمی به برنامه پس‌انداز مدیگر برای افراد کم‌درآمد.	۲۰۱۵
کنفرانس «Age+Action» برای تبادل ایده‌ها و حمایت از سیاست‌ها.	۲۰۱۹
شورای ملی سالمندی با پاسخ به پاندمی کووید-۱۹ و نیازهای جمعیت متنوع سالمند، به رشد خود ادامه داد.	دهه ۲۰۲۰
حمایت از سالمندان در پاندمی با ارائه خدمات مجازی و غذا.	۲۰۲۰
راه‌اندازی «Falls Free CheckUp» برای ارزیابی خطر سقوط.	۲۰۲۰

۲۵ یک سامانه بررسی آنلاین برای شناسایی کمک‌های مالی، درمانی، و خدمات حمایتی که افراد سالمند می‌توانند دریافت کنند.

۲۶ یک برنامه ملی هماهنگ برای کاهش خطر زمین‌خوردن سالمندان است که در سال ۲۰۰۵ توسط ANCOA آغاز شد. این ابتکار با همکاری شبکه‌ای از شرکای ملی، ایالتی، محلی و متخصصان حوزه سالمندی، به دنبال کاهش آمار سقوط و آسیب‌دیدگی سالمندان در ایالات متحده است.

تأمین بودجه ۱.۴۳ میلیارد دلاری در طرح نجات آمریکا برای برنامه‌های سالمندی.	۲۰۲۱
راه‌اندازی خط کمک مزایا برای پشتیبانی از ثبت‌نام در سامانه BenefitsCheckUp.	۲۰۲۱
حمایت از قانون کاهش تورم برای کاهش هزینه‌های دارویی مدیرک.	۲۰۲۲
تأسیس مرکز استراتژی‌های نیروی کار مراقبت مستقیم.	۲۰۲۲
راه‌اندازی مشاور NCOA برای ارائه توصیه‌های تخصصی به سالمندان.	۲۰۲۲
کمپین ملی برای دسترسی به واکسن‌های کووید و آنفولانزا.	۲۰۲۳
راه‌اندازی لایحه حقوق چاقی برای حمایت از درمان چاقی.	۲۰۲۴

تصویر زیر که از وب‌سایت شورای ملی سالمندی آمریکا (NCOA) استخراج شده، سه محور اصلی فعالیت و اهداف این سازمان را به نمایش می‌گذارد. در بخش «چشم‌انداز ما»، با نمادی از دست‌های به هم پیوسته، به ایده یک جامعه عادلانه و دلسوز اشاره دارد که در آن افراد با افزایش سن، با کرامت، هدفمندی و امنیت زندگی کنند. بخش «مأموریت ما» با تصویر فردی که از نردبان بالا می‌رود، بر بهبود زندگی میلیون‌ها سالمند، به‌ویژه کسانی که با چالش‌های مختلف روبرو هستند، تأکید دارد. در نهایت، «هدف ما» با نماد فردی که دست‌ها را بالا برده، هدف تأثیرگذاری بر سلامت و امنیت اقتصادی ۴۰ میلیون سالمند تا سال ۲۰۳۰ را نشان می‌دهد.

Our Vision

A just and caring society in which each of us, as we age, lives with dignity, purpose, and security

Our Mission

Improve the lives of millions of older adults, especially those who are struggling

Our Goal

Impact the health and economic security of 40 million older adults by 2030

تصویر ۳: اهداف، چشم‌انداز و مأموریت‌های شورای سالمندی آمریکا

۴- انجمن ملی کارمندان بازنشسته فدرال^{۲۷}

انجمن ملی کارمندان فعال و بازنشسته فدرال (NARFE) تنها سازمانی است که به طور انحصاری به ارتقای وضعیت کلی کارمندان فدرال و بازنشستگان آنها در ایالات متحده اختصاص دارد. این انجمن از سال ۱۹۲۱ فعالیت خود را آغاز کرده است. بر اساس اطلاعات موجود در وب‌سایت رسمی این انجمن (narfe.org) این سازمان بیش از ۲۰۰,۰۰۰ عضو در ایالات متحده دارد. مأموریت اصلی این انجمن از زمان تأسیس آن، دفاع و پیشبرد حقوق به‌دست‌آمده کارمندان غیرنظامی فدرال، از جمله دستمزد، مزایای بازنشستگی، مراقبت‌های بهداشتی، و بیمه‌های عمر بوده است.

انجمن ملی کارمندان فعال و بازنشسته فدرال با ارائه خدمات متنوعی از جمله وینارها، کنفرانس‌های آموزشی، مجله تخصصی «NARFE»، کتابخانه آنلاین منابع مزایا، و مشاوره فردی، به کارمندان و بازنشستگان کمک می‌کند تا تصمیمات آگاهانه‌ای اتخاذ کنند و آینده مالی خود را با اطمینان برنامه‌ریزی

^{۲۷} National Association of Retired Federal Employees <https://www.narfe.org/about-narfe/>.

کنند. انجمن ملی کارمندان فعال و بازنشسته فدرال، همچنین به‌عنوان یک انجمن جامع برای کارمندان و بازنشستگان فدرال عمل می‌کند. مأموریت این انجمن بر حمایت از قوانین و مقرراتی که به نفع کارمندان غیرنظامی فدرال و بازنشستگان است، استوار است و با همکاری سایر سازمان‌ها، به ترویج رفاه عمومی و نمایندگی منافع این گروه در برابر مقامات مربوطه می‌پردازد.

کانادا؛ انجمن بازنشستگان کانادا

انجمن بازنشستگان کانادا (CARP)^{۲۸} یک سازمان ملی، غیرحزبی و غیرانتفاعی است که به نمایندگی از کانادایی‌های بازنشسته و سالمند فعالیت می‌کند. این انجمن با هدف ترویج تغییرات اجتماعی برای تضمین امنیت مالی، دسترسی عادلانه به خدمات بهداشتی و رفع تبعیض سنی، از منافع اعضای خود دفاع می‌کند. انجمن کانادا در سال ۱۹۸۵ توسط لیلیان و موری مورگنتائو در تورنتو تأسیس شده و از انجمن بازنشستگان آمریکا (AARP) الگوبرداری کرده است؛ اما از بدو تأسیس به طور مستقل عمل کرده و اکنون بیش از ۳۵۰'۰۰۰ عضو در سراسر کانادا دارد. انجمن از طریق شبکه‌ای از شعب محلی در سراسر کشور، که توسط هیئت‌های داوطلب اداره می‌شوند، فعال است. این شعب به عنوان بازوان مشورتی محلی عمل کرده و با شناسایی مسائل منطقه‌ای، به تدوین سیاست‌های حمایتی متناسب با نیازهای اعضا کمک می‌کنند.

فعالیت‌های حمایتی این سازمان بر مسائل کلیدی فدرال و استانی متمرکز است، از جمله بهبود شرایط خانه‌های مراقبت طولانی‌مدت^{۲۹}، افزایش سرمایه‌گذاری در مراقبت‌های خانگی برای حمایت از زندگی سالم سالمندان در خانه، دسترسی به موقع به پزشکان خانواده و متخصصان، و ارتقای مسئولیت‌پذیری وزارتخانه‌های بهداشت استانی در مقایسه با استانداردهای کشورهای سازمان همکاری و توسعه اقتصادی (OECD) در حوزه مالی

^{۲۸} Canadian Association of Retired Person <https://www.carp.ca/about#about>

^{۲۹} Long-Term Care Homes.

متمرکز است. همچنین این انجمن بر ثبات طرح بازنشستگی کانادا (CPP) ۳۰، حذف برداشت‌های اجباری از صندوق‌های درآمد بازنشستگی

۳۰ در کانادا، سه برنامه اصلی برای حمایت از سالمندان وجود دارد: طرح بازنشستگی کانادا (CPP)، صندوق درآمد بازنشستگی ثبت‌شده (RRIF) و مکمل درآمد تضمین‌شده (GIS). در ادامه، توضیحاتی درباره هر یک ارائه می‌شود:

۱. طرح بازنشستگی کانادا (CPP): طرح بازنشستگی کانادا Canada Pension Plan یا CPP یک برنامه بیمه اجتماعی است که توسط دولت کانادا برای تأمین بخشی از درآمد بازنشستگی، ناتوانی یا فوت افراد طراحی شده است. تمامی افرادی که در کانادا کار می‌کنند، به‌جز ساکنان کبک که برنامه مشابهی به نام Régime de rentes du Québec دارند، موظف به مشارکت در این طرح هستند. میزان پرداختی CPP به میزان درآمد فرد در طول دوران کاری و تعداد سال‌هایی که در این طرح مشارکت داشته بستگی دارد.

۲. صندوق درآمد بازنشستگی ثبت‌شده (RRIF): صندوق درآمد بازنشستگی ثبت‌شده Registered Retirement Income Fund یا RRIF ابزاری است که پس از بازنشستگی برای برداشت درآمد از پس‌اندازهای بازنشستگی مانند RRSP استفاده می‌شود. در سال بعد از تأسیس RRIF، فرد موظف است حداقل درصدی از موجودی حساب را به‌عنوان برداشت سالانه دریافت کند. این درصد بر اساس سن فرد در ابتدای سال محاسبه می‌شود و با افزایش سن، میزان برداشت سالانه نیز افزایش می‌یابد. در برخی مواقع، دولت کانادا برای حمایت از بازنشستگان، این درصد حداقل برداشت را کاهش می‌دهد.

۳. مکمل درآمد تضمین‌شده (GIS): مکمل درآمد تضمین‌شده Guaranteed Income Supplement یا GIS یک پرداخت ماهیانه غیرقابل مالیات است که به سالمندان کم‌درآمدی که از طرح بازنشستگی OAS بهره‌مند هستند، ارائه می‌شود. برای واجد شرایط بودن، فرد باید ساکن کانادا باشد و درآمد سالیانه‌اش از حد مشخصی کمتر باشد. میزان GIS بر اساس وضعیت تأهل و درآمد دیگر منابع فرد تعیین می‌شود. این برنامه به‌منظور تأمین حداقل درآمد برای سالمندان طراحی شده است.

ثبت شده (RRIF)، افزایش مکمل درآمد تضمین شده (GIS) برای سالمندان کم درآمد، و تقویت مزایای بازماندگان (CPP) تمرکز دارد. همچنین، این انجمن در انتشار اطلاعات مربوط به قانون تبعیت مالیاتی حساب‌های خارجی (FATCA) و توافق‌نامه مرتبط بین کانادا و ایالات متحده، و بحث‌های مرتبط با بازنشستگی و راندگی سالمندان فعال بوده است.

انجمن بازنشستگان کانادا در راستای بهبود کیفیت زندگی سالمندان، اقداماتی در دو حوزه بهداشت و امنیت مالی^{۳۱} انجام داده است. در حوزه بهداشت، اصلاح خدمات مراقبت طولانی‌مدت، کاهش هزینه دارو، توسعه مراقبت‌های خانگی، گسترش پوشش خدمات دندان‌پزشکی و بینایی، و ترویج واکسیناسیون آنفولانزا از مهم‌ترین دستاوردهاست. همچنین، سالمندان برای دفاع از حقوق بهداشتی خود توانمند شده‌اند. در بخش مالی، اقداماتی مانند تأسیس هیئت سرمایه‌گذاری CPP، افزایش مکمل درآمد تضمین شده (GIS)، کاهش برداشت اجباری از صندوق‌های RRIF، بهبود مزایای OAS، و حمایت در برابر پیامدهای CERB بر درآمد سالمندان، امنیت مالی بازنشستگان را تقویت کرده است.

عضویت در این انجمن با دسترسی به وبینارها و خبرنامه‌های آموزشی، فرصت‌های داوطلبی، و مشارکت در رویدادهای اجتماعی (اطلاع‌رسانی شده در سایت این انجمن) را به همراه دارد. وب‌سایت CARP.ca به عنوان مرکز دیجیتال این انجمن، منابع و ابزارهایی برای توانمندسازی اعضا ارائه می‌دهد و امکان مشارکت در فعالیت‌های حمایتی از طریق

^{۳۱} <https://www.carp.ca/our-advocacy/carp-wins/>

طومارهای (کارزار) آنلایین و نظرسنجی‌ها را فراهم می‌کند. اعضای انجمن بازنشستگان کانادا از تخفیف‌های ارائه‌شده توسط شرکای تأییدشده در بیش از ۱۰۰ محصول و خدمات، از جمله بیمه خانه، خودرو، مسافرتی و خدمات تلفن همراه، بهره‌مند می‌شوند که به مدیریت مالی سالمندان کمک می‌کند. انجمن بازنشستگان کانادا به طور مستقل از بودجه دولتی عمل کرده و منابع مالی خود را از حق عضویت و مشارکت‌های آموزشی تأمین می‌کند.

انجمن‌های بازنشستگان فرانسه

۱- کنفدراسیون بازنشستگان فرانسه

کنفدراسیون فرانسوی بازنشستگان (CFR)^{۳۲} به موجب قانون ۱۹۰۱^{۳۳} در سال ۲۰۰۰ تأسیس شده و به عنوان نهادی مستقل در راستای نمایندگی منافع بازنشستگان و سالمندان در فرانسه فعالیت می‌کند. این سازمان با هدف تقویت ارتباط مؤثر میان دولت و نهادهای فرانسوی با این گروه جمعیتی، بر موضوعاتی نظیر نمایندگی بازنشستگان و سالمندان، اصلاح و پایداری سیستم‌های بازنشستگی، بهبود خدمات بهداشتی، و ارتقای شرایط زندگی و استقلال سالمندان متمرکز است.

کنفدراسیون فرانسوی بازنشستگان از شش فدراسیون برجسته تشکیل شده که جمعیتی بالغ بر ۱.۵ میلیون عضو را نمایندگی می‌کند. این فدراسیون‌ها عبارتند از: جنبش نسل‌ها (Generations Movement)، گروه CNR-UFRB، فدراسیون ملی انجمن‌های بازنشستگان و

۳۲ Confédération Française des Retraités.

۳۳ قانون ۱۹۰۱ (Loi du ۱er juillet ۱۹۰۱) یک قانون اساسی در فرانسه است که در تاریخ ۱ ژوئیه ۱۹۰۱ به تصویب رسید و چارچوبی قانونی برای تأسیس و فعالیت انجمن‌های غیرانتفاعی (associations) در این کشور فراهم می‌کند. این قانون به عنوان یکی از پایه‌های اصلی آزادی انجمن در فرانسه شناخته می‌شود و به افراد اجازه می‌دهد بدون نیاز به مجوز دولتی، گروه‌هایی را با اهداف غیرتجاری و غیرسیاسی تشکیل دهند، مشروط بر اینکه فعالیت‌ها با نظم عمومی، سلامت عمومی، و اخلاقیات مغایرت نداشته باشد.

پیش‌بازنشستگان (FNAR)، اتحادیه بازنشستگان فرانسه (UFR)، کنفدراسیون ملی بازنشستگان مشاغل آزاد (CNRPL)، و انجمن ملی بازنشستگان (ANR). فدراسیون‌های عضو CFR منابع مالی و انسانی خود را در راستای تحقق اهداف مشترک به کار می‌گیرند. این اهداف شامل دفاع از یک سیستم بازنشستگی یکپارچه و پایدار برای همه نسل‌ها، ترویج حمایت‌های اجتماعی عادلانه با تمرکز بر زندگی باکیفیت و استقلال سالمندان، و مشارکت فعال در ساختارهای اجتماعی است. اعضای این کنفدراسیون در نهادهایی مانند کمیته‌های دپارتمانی شهروندی و خودمختاری، و شوراهای کاربران سازمان‌های بهداشتی به‌طور داوطلبانه فعالیت می‌کنند. این کنفدراسیون نمایندگی حدود ۱۶ میلیون بازنشسته فرانسوی را بر عهده دارد. عضویت این نهاد در «پلتفرم اروپایی سالمندان»^{۳۴} جایگاه بین‌المللی آن را نیز تقویت کرده است.

کنفدراسیون فرانسوی بازنشستگان (CFR) از سیستم توازن درآمد و هزینه (pay-as-you-go) به‌عنوان تنها الگویی که می‌تواند توسعه پایدار طرح‌های بازنشستگی پایه و مکمل را با حفظ اصول عدالت، همبستگی، و امنیت تضمین کند، حمایت می‌کند. این سازمان بر لزوم طراحی یک نظام جهانی فراگیر برای تمامی شهروندان تأکید دارد.

فرانسه با تعدد رژیم‌های بازنشستگی مواجه است که اگرچه از نظر مزایا، منابع مالی و ترکیب جمعیتی متفاوت‌اند، همگی بر اصول توزیع و همبستگی بین‌نسلی مبتنی هستند. CFR بر این باور است که برای تضمین یک زندگی شرافتمندانه در دوران بازنشستگی، باید سیستم توازن درآمد و هزینه تقویت

^{۳۴} AGE Platform Europe که مورد تأیید کمیسیون اروپاست و بیش از ۲۲ میلیون عضو دارد.

شود. در این میان، پس‌اندازهای فردی صرفاً می‌توانند نقش مکمل و غیرالزامی ایفا کنند. چرا که پایداری این نظام نیازمند بهره‌گیری از منابع مالی فراتر از حق بیمه‌های صرفاً شغلی است. همچنین، تعادل جمعیتی مطلوب ایجاد می‌کند که افزایش امید به زندگی با افزایش مدت اشتغال متناسب باشد.

از این منظر، این کنفدراسیون خواستار اصلاحات شفاف، هدفمند و مرحله‌ای است که به همگرایی تدریجی رژیم‌های مختلف بازنشستگی منجر شود، با رعایت تعهدات گذشته. در صورت باقی ماندن تفاوت‌ها، کنفدراسیون فرانسوی بازنشستگان پیشنهاد می‌کند این تفاوت‌ها به‌طور دقیق سنجیده شده و تأمین مالی آن‌ها نه از منابع بخش خصوصی و نه از بودجه عمومی (که بدهی برای نسل‌های آینده ایجاد می‌کند)، بلکه از منابع همبستگی ملی صورت گیرد.

۱-۱- مواضع کنفدراسیون بازنشستگان فرانسه

همگرایی نظام‌های بازنشستگی یکی از اصول اساسی مورد تأکید در این سازمان است. به باور این کنفدراسیون تحقق عدالت اجتماعی در نظام بازنشستگی تنها از طریق طراحی یک نظام جهانی و فراگیر ممکن است که تمامی گروه‌های شغلی را تحت پوشش قرار دهد.

در زمینه نرخ جایگزینی، این سازمان خواستار تضمین نرخ جایگزینی خالص برابر با دوسوم برای عموم مشاغل و تا ۹۰ درصد برای مشاغل با حداقل دستمزد است. این کنفدراسیون همچنین بر ضرورت افزایش حداقل‌های تضمین شده تأکید دارد تا بازنشستگان با درآمد پایین نیز از زندگی شرافتمندانه‌ای برخوردار باشند.

در حوزه قدرت خرید، کنفدراسیون از مکانیزم‌های افزایش منظم مستمری‌ها بر اساس نرخ تورم حمایت می‌کند و خواهان مشارکت بازنشستگان در رشد اقتصادی فراتر از نرخ تورم است. همچنین این کنفدراسیون با کاهش بازدهی طرح‌های مکمل مخالفت می‌کند؛ چرا که چنین روندی به بازنشستگان آینده آسیب می‌زند.

در مورد سختی کار، این سازمان خواستار به رسمیت شناختن محدودیت‌ها و فشارهای برخی مشاغل است، اما معتقد است هزینه این مسئله نباید بر دوش صندوق‌های بازنشستگی گذاشته شود.

در ارتباط با صندوق ذخیره، کنفدراسیون بر ضرورت حفظ پایداری این صندوق تأکید دارد و از گسترش دسترسی بازنشستگان به طرح‌های مکمل Agirc/Arrco^{۳۵} حمایت می‌کند، به گونه‌ای که این ابزار مکمل به درستی نقش تقویتی خود را ایفا کند. همچنین خواهان بی‌طرفی مالی در حمایت از صندوق‌های اصلی بازنشستگی نظیر CNAV^{۳۶} و Agirc/Arrco است، به طوری که حمایت‌ها نباید منجر به تحمیل هزینه‌های جانبی بر بازنشستگان یا شاغلان شود.

۳۵ Agirc-Arrco یک نظام بازنشستگی مکمل اجباری در فرانسه برای کارمندان بخش خصوصی است. این طرح مکمل بر پایه مشارکت کارگر و کارفرما کار می‌کند و در کنار بازنشستگی پایه (که از طریق سیستم عمومی تأمین اجتماعی پرداخت می‌شود)، مزایای بازنشستگی بیشتری برای افراد فراهم می‌آورد.

۳۶ CNAV یا Caisse Nationale d'Assurance Vieillesse به معنای «صندوق ملی بیمه بازنشستگی» فرانسه است و اصلی‌ترین نهاد بازنشستگی پایه برای کارمندان بخش خصوصی در این کشور به شمار می‌رود.

در حوزه حقوق بازماندگان، این کنفدراسیون خواستار اصلاحات گسترده است. از جمله:

- هم‌ترازی با بهترین نظام‌های موجود در کشورهای دیگر؛
- محدود شدن حقوق بازماندگان به دوره زندگی مشترک؛
- تأمین مالی این حقوق از طریق منابع مالیاتی؛
- تقسیم عادلانه حقوق اکتسابی میان همسران؛
- و در نهایت، جایگزینی این حقوق با یک نظام بیمه عمومی بیوگی برای افراد سالمند.

۲- اتحادیه ملی بازنشستگان و سالمندان^{۳۷}

اتحادیه ملی بازنشستگان و سالمندان (همبسته و متحد) (UNRPA)^{۳۸} به‌عنوان یکی از کهن‌ترین سازمان‌های حامی بازنشستگان و سالمندان در فرانسه، ریشه در جنبش تاریخی شورای ملی مقاومت دارد که در سال ۱۹۴۴ با نام اولیه UVF تأسیس شد. این انجمن، متأثر از اصول همبستگی ملی و عدالت اجتماعی، نقش مهمی در پیشبرد تأمین اجتماعی، اعطای حق رأی به زنان و ایجاد نهادهایی نظیر کمک‌های مردمی ایفا کرده است. این سازمان با سازمان‌دهی فعالیت‌های فرهنگی و تفریحی، به بهبود کیفیت زندگی در دوران بازنشستگی کمک می‌کند.

^{۳۷} Union Nationale des Retraités et Personnes Âgées، Ensemble & Solidaires.

^{۳۸} <https://www.unrpa.com/qui-sommes-nous/qu-est-ce-que-l-unrpa.html>

ساختار سازمانی اتحادیه ملی بازنشستگان و سالمندان به صورت یک اتحادیه ملی با فدراسیون‌های استانی و بخش‌های محلی طراحی شده است که هر یک از نظر مالی مستقل‌اند، اما همگی تابع اساسنامه ملی هستند. این انجمن با رویکردی فراگیر، بدون در نظر گرفتن نژاد، جنسیت، مذهب یا وابستگی سیاسی، به همه افراد دسترسی باز دارد و هرگونه تبعیض را رد می‌کند. حضور فعال این اتحادیه در نهادهای مشورتی نظیر کمیته ملی بازنشستگان و سالمندان تحت نظر وزیر امور سالمندان، و کمیسیون‌های استانی و منطقه‌ای نشان‌دهنده نقش برجسته آن در سیاست‌گذاری مرتبط با سالمندی است. همچنین، مشارکت این انجمن در ساختارهایی مانند مراکز اجتماعی، کمیته‌های هماهنگی سالمندی، و مجموعه‌های سلامت، بر تعهد آن به توسعه خدمات جامع تأکید دارد.

منبع اصلی درآمد اتحادیه ملی بازنشستگان و سالمندان، که تنها به حق عضویت اعضا وابسته است، امکان تأمین هزینه‌های فعالیت‌های نمایندگی، دوره‌های آموزشی، بیمه اعضا، انتشار نشریه «همبسته و متحد» و مدیریت منابع انسانی و زیرساختی را فراهم می‌کند. فدراسیون‌های استانی و بخش‌های محلی ممکن است از یارانه‌های محلی بهره‌مند شوند، اما اتحادیه ملی به طور انحصاری بر مشارکت اعضا تکیه دارد. این منابع همچنین به حمایت از تحقیقات، روابط با شرکای تجاری، و برگزاری جلسات قانونی اختصاص می‌یابد. با بیش از ۱۰۰,۰۰۰ عضو و دفتر مرکزی در سنت-اواژن نزدیک پاریس، اتحادیه ملی بازنشستگان و سالمندان به‌عنوان نهادی پیشرو در مبارزه با تبعیض سنی و ترویج مشارکت اجتماعی سالمندان، نقشی تعیین‌کننده در جامعه فرانسه ایفا می‌کند.

پیش از جنگ جهانی دوم، انجمن‌هایی از کارگران بازنشسته [یا «کارگران قدیمی»] در فرانسه وجود داشت، اما هیچ‌یک از آن‌ها در سطح ملی فعالیت نمی‌کردند. بسیاری از این انجمن‌ها در دوره‌ی رژیم ویشی منحل شدند و آن‌هایی هم که اجازه‌ی ادامه‌ی فعالیت یافتند، به‌طور مخفیانه به کار خود ادامه می‌دادند. تاریخچه تحولات «اتحادیه ملی بازنشستگان و سالمندان» در جدول زیر به صورت مختصر بیان شده است.

جدول ۲: تاریخچه تحولات «اتحادیه ملی بازنشستگان و سالمندان»

تاریخچه تحولات «اتحادیه ملی بازنشستگان و سالمندان» ^{۳۹}	
تأسیس رسمی اتحادیه: در این تاریخ، به ابتکار اتحادیه‌ی عمومی کار (CGT) منطقه‌ی پاریس، نشست گروهی از فعالان انجمن‌های کارگران بازنشسته برگزار شد. هدف این نشست، تشکیل یک نهاد ملی فراگیر با عنوان «اتحادیه‌ی ملی کارگران قدیمی فرانسه» بود که تمامی انجمن‌های موجود را دربر گیرد. توافق اولیه به‌سرعت حاصل شد، یک کمیته‌ی اجرایی موقت شکل گرفت و دفتر مرکزی آن در شماره‌ی ۸ خیابان ماتورین-مورو مستقر شد.	۳ اکتبر ۱۹۴۴
تدوین نخستین مطالبات: در دومین نشست، فهرستی از مطالبات اولیه تدوین شد. برخی از بندهای این بیانیه به شرح زیر است: -اصلاح قانون ۱۴ مارس ۱۹۴۱ که مستمری ماهانه‌ای به مبلغ ۳۰۰ فرانک برای بازنشستگان در نظر گرفته بود، به گونه‌ای که این مستمری به حقوق کامل بازنشستگی تبدیل شود؛ -اختصاص مستمری دوبرابر برای خانواده‌هایی که زن خانواده به دلایل قابل پیش‌بینی مجبور به انجام کارهای خانه شده بود؛ -انتقال مستمری بازنشستگی همسر متوفی به بازمانده، چه ازدواج رسمی صورت گرفته باشد و چه نه؛	۱۷ اکتبر ۱۹۴۴

تاریخچه تحولات «اتحادیه ملی بازنشستگان و سالمندان» ^{۳۹}	
تعیین سن بازنشستگی برای مردان در ۶۰ سالگی و برای زنان در ۵۵ سالگی.	
ثبت رسمی در اداره ی پلیس پاریس.	۱۶ آوریل ۱۹۴۵
تشکیل ۱۷ بخش محلی در استان یون.	۱۹ فوریه ۱۹۴۶
گسترش سریع: تا سال ۱۹۴۹، اتحادیه بیش از ۲۰۰۰ بخش و ۷۵ فدراسیون را در بر می گرفت. نشریه رسمی آن، با شمارگان ۶۴ هزار نسخه منتشر می شد.	۱۹۴۹
افزایش شمارگان نشریه به ۷۵ هزار نسخه.	۱۹۵۰
نام اتحادیه به «اتحادیه سالمندان فرانسه و سرزمین های وابسته» تغییر یافت. همچنین نام نشریه از «بازتاب کارگران قدیمی» به «بازتاب سالمندان فرانسه» تبدیل شد.	سپتامبر ۱۹۵۲
جابجایی دفتر مرکزی به خیابان سکران.	۲۹ مارس ۱۹۶۸
بازتعریف هویت سازمانی: در پایان نهمین کنگره ملی، اتحادیه نام جدیدی برگزید: «اتحادیه سالمندان فرانسه، بازنشستگان ضعیف اقتصادی تأمین اجتماعی و مستمری بگیران مادام العمر».	۹ ژوئن ۱۹۶۲
تغییر مجدد نام به «اتحادیه سالمندان فرانسه»	۱۱ دسامبر ۱۹۷۰
رشد سریع عضویت: تعداد اعضا به ۳۴۶'۲۳۰ نفر رسید و تا سال ۱۹۷۷ این رقم به حدود ۴۰۰ هزار نفر افزایش یافت.	۱۹۷۳
خرید ساختمان در خیابان ادوار پایرون و استقرار نهایی: در همین سال، اتحادیه های صنفی اقدام به تأسیس اتحادیه های بازنشستگان کنفدرال کردند؛ از جمله اتحادیه سالمندان روستایی که عمدتاً بر اوقات فراغت متمرکز بود. این تکثر سازمانی، به تقسیم بندی در میان بازنشستگان و کاهش انسجام مطالبات آن ها منجر شد.	۱۹۷۷

تاریخچه تحولات «اتحادیه ملی بازنشستگان و سالمندان» ^{۳۹}	
تغییر عنوان به اتحادیه ملی بازنشستگان و سالمندان (UNRPA).	۲۷ نوامبر ۱۹۸۰
ایجاد شاخه‌ی اجتماعی با نام «کمیته‌ی همبستگی سالمندان».	۱۹۸۶
شناسایی ۱۶ سازمان ملی فعال در حوزه‌ی بازنشستگان و سالمندان.	۲۰۰۰
تأسیس کنفدراسیون بازنشستگان فرانسه (CFR): چهار سازمان بازنشستگی، کنفدراسیون بازنشستگان فرانسه را تأسیس کردند. با این حال، کمیسیون اجرایی UNRPA به دلیل مغایرت اساسنامه‌ی CFR با اصول خود، از عضویت در آن خودداری کرد.	۲۰۰۱
انتقال دفتر مرکزی به شهر سن اوئن در حومه‌ی پاریس.	اکتبر ۲۰۰۷
تغییر نشریه‌ی رسمی: نشریه‌ی «اکو دو لیونیون» که به صورت اشتراکی توزیع می‌شد، جای خود را به فصلنامه‌ی «با هم و همبسته» داد که در اختیار تمامی اعضا قرار می‌گیرد.	مارس ۲۰۱۰
انتخاب نام نهایی: در کنگره‌ی ملی آرژلس-سور-مر، تصمیم گرفته شد که نام اتحادیه به شکل کنونی تغییر یابد: «با هم و همبسته - اتحادیه‌ی ملی بازنشستگان و سالمندان».	۲۳ نوامبر ۲۰۱۳

دانمارک؛ شوراهای شهروندان سالمند^{۴۰}

از سال ۱۹۹۷، قانون دانمارک تأسیس شوراهای شهروندان سالمند (SCC) در هر شهرداری را الزامی کرده است. این شوراها از طریق انتخابات مستقیم هر چهار سال یک‌بار توسط شهروندان بالای ۶۰ سال انتخاب می‌شوند. افراد بالای ۶۰ سال حق کاندیداتوری و رأی‌دهی دارند، و اعضای منتخب، که در دهه‌های ۶۰، ۷۰ و ۸۰ زندگی خود هستند، به‌صورت برابر از زنان و مردان تشکیل شده‌اند. میزان مشارکت در این انتخابات حدود ۵۰ درصد است. در حال حاضر، ۹۸ شورای شهروندان سالمند با حدود ۱۰۰۰ عضو در سراسر دانمارک فعالیت می‌کنند.

هدف اصلی شوراهای شهروندان سالمند، ایجاد پیوند بین شوراهای شهری و شهروندان سالمند است. این شوراها با شناسایی مسائل و ایده‌های جدید از طریق گفتگو با جمعیت سالمند، به‌عنوان واسطه‌ای بین شهروندان و سیاست‌گذاران عمل می‌کنند. طبق قانون، این شورا حق دارد در تمام پیشنهادهای سیاست‌گذاری محلی مرتبط با سالمندان مشارکت کرده و نظرات خود را ارائه دهد. این امر تضمین می‌کند که دیدگاه‌های سالمندان در تصمیم‌گیری‌های محلی، از جمله در حوزه‌هایی نظیر مراقبت‌های بهداشتی اولیه، برنامه‌ریزی ترافیک، زیرساخت‌ها، سیاست‌های فرهنگی، و بودجه سالانه شهرداری، توجه شود.

شوراهای شهروندان سالمند نه‌تنها به‌عنوان مشاور در فرآیندهای تصمیم‌گیری رسمی عمل می‌کنند، بلکه در مراحل اولیه برنامه‌ریزی، مانند

۴۰ <https://danske-aeldreraad.dk/statutory-elected-senior-citizens-councils/>

طراحی مسکن مراقبتی، جابجایی ایستگاه‌های اتوبوس، یا توسعه اقدامات ویژه برای افراد مبتلا به زوال عقل، نقش دارند. این شوراها با برگزاری جلسات عمومی، مناظرات، و رویدادهایی نظیر گرامیداشت روز جهانی سالمندان (اول اکتبر)، به تقویت گفت‌وگو بین سالمندان و سیاست‌گذاران کمک می‌کنند. نظرسنجی‌های ملی نشان می‌دهند که اظهارات این شورا به‌طور جدی توسط شوراهای شهری مورد توجه قرار گرفته و تأثیر واقعی بر سیاست‌های محلی دارند.

سوئد؛ انجمن بازنشستگان سوئد

انجمن بازنشستگان سوئد (PRO)^{۴۱} بیش از هشت دهه است که به‌عنوان یکی از نهادهای اثربخش در حمایت از بازنشستگان سوئدی فعالیت می‌کند. این سازمان از همان آغاز، پاسخی به شرایط دشوار معیشتی بازنشستگان در دوران پس از جنگ جهانی دوم بود؛ دورانی که فقر گسترده، مسکن نامناسب و کاهش مستمری‌ها زندگی بسیاری از سالمندان را تهدید می‌کرد. انجمن ملی بازنشستگان سوئد، به‌دلیل نیاز مبرم به سازماندهی برای بهبود شرایط زندگی بازنشستگان به‌طور رسمی در سال ۱۹۴۲ در شهر مالمو تأسیس شد (قاسمی، ۱۴۰۴).

این سازمان به‌عنوان نهادی مستقل و غیرحزبی، توانست با تکیه بر الگوی اتحادیه‌های کارگری، صدای بازنشستگان را در عرصه عمومی و سیاست‌گذاری بلند کند. از ابتدای فعالیت خود، انجمن بر مسائل اساسی زندگی بازنشستگان تمرکز داشت: امنیت اقتصادی، مراقبت‌های بهداشتی، بهبود شرایط مسکن، کاهش قیمت مواد غذایی و ارتقای خدمات دندان‌پزشکی. همچنین فعالیت‌هایی مانند برگزاری سفرهای جمعی، دوره‌های آموزشی و برنامه‌های ارتقای سلامت نیز در دستور کار قرار گرفت تا علاوه بر بهبود وضعیت مادی، پیوندهای اجتماعی در میان بازنشستگان تقویت شود (قاسمی، ۱۴۰۴).

۴۱ PRO-Pensionärernas Riksorganisation. <https://pro.se/om-oss/pros-historia>

یکی از بزرگ‌ترین دستاوردهای این انجمن بازنشستگی مشارکت فعال در اصلاح نظام بازنشستگی سوئد بود؛ از جمله نقش مؤثر در تصویب نظام مستمری تکمیلی (ATP) در سال ۱۹۵۹، و نیز تلاش‌های مستمر برای افزایش کمک‌هزینه‌های مسکن و بهبود شرایط مستمری‌بگیران کم‌درآمد. این انجمن با انتشار مجله «بازنشسته مردمی»، شرکت در کمیته‌های پارلمانی و انجام رایزنی‌های سیاسی، به نهادی دارای نفوذ تبدیل شد که توانست خواست‌های بازنشستگان را به سیاست‌گذاران منتقل کند (قاسمی، ۱۴۰۴). در حال حاضر، با بیش از ۴۰۰ هزار عضو، بزرگ‌ترین سازمان بازنشستگان سوئد به شمار می‌آید. این گستردگی، نشان‌دهنده اعتماد عمومی بازنشستگان به این نهاد و جایگاه کلیدی آن در نظام رفاه اجتماعی کشور است. با وجود این دستاوردها، انجمن بازنشستگان همچنان با چالش‌هایی نظیر نابرابری جنسیتی در مستمری‌ها، ناکارآمدی سازوکارهای خودکار کاهش مستمری و پیچیدگی‌های نظام مبتنی بر حق بیمه روبه‌روست. از این‌رو، این انجمن در سال‌های اخیر نیز پیشنهادهای اصلاحی مهمی ارائه داده است، از جمله: حذف «ترمز» خودکار، بازنگری در سازوکار بازتوزیع سودهای ارثی، و تقویت پایه‌ی حمایتی مستمری برای گروه‌های کم‌درآمد (قاسمی، ۱۴۰۴).

کتاب «PRO و بازنشستگی: ۷۵ سال کار تأثیرگذار»^۲ که توسط سازمان ملی بازنشستگان سوئد منتشر شده است؛ تاریخچه و فعالیت‌های سازمان ملی بازنشستگان (PRO) در سوئد را در طول ۷۵ سال گذشته به تفصیل شرح

می‌دهد. این کتاب به صورت ترجمه و تلخیص با عنوان «انجمن ملی بازنشستگان سوئد (PRO)؛ بیش از هشتاد سال تلاش مداوم در مسیر بهبود وضعیت بازنشستگان» در مؤسسه راهبردهای صبا^{۴۳} منتشر شده است.

۴۳ انجمن ملی بازنشستگان سوئد (PRO)؛ بیش از هشتاد سال تلاش مداوم در مسیر بهبود وضعیت بازنشستگان، مؤسسه راهبردهای بازنشستگی صبا، ۱۴۰۴، شماره گزارش: ۱۲۹.

نروژ؛ اتحادیه بازنشستگان نروژ

انجمن بازنشستگان نروژ (Pensjonistforbundet)^{۴۴} سازمانی غیرحزبی و مستقل در نروژ است که از منافع بازنشستگان از بخش‌های دولتی و خصوصی دفاع می‌کند. این انجمن در سال ۱۹۵۱ در شهر سارپسبورگ تأسیس شد و دفتر مرکزی آن در اسلو قرار دارد. هدف اصلی آن بهبود شرایط زندگی بازنشستگان در زمینه‌های اقتصادی، سلامت، فعالیت‌های اجتماعی، مشارکت و امنیت است تا همه بتوانند زندگی فعال و ایمنی داشته باشند. این سازمان حدود ۲۵۷,۰۰۰ عضو و نزدیک به ۷۵۰ شعبه محلی در سراسر نروژ دارد (تا سال ۲۰۲۴).

این انجمن هر سال با دولت نروژ در مورد تنظیمات بازنشستگی در رابطه با تنظیم مستمری‌ها^{۴۵} مذاکره می‌کند تا حقوق بازنشستگان را بهبود بخشد. این مذاکرات برای تنظیم میزان افزایش حقوق بازنشستگی و رفع نابرابری‌ها، مانند حذف کاهش تنظیم دستمزد انجام می‌شود. این انجمن در راستای افزایش نفوذ سیاسی سالمندان، خواستار حقوق مذاکره برای بازنشستگی در طرح بیمه ملی و تبدیل شدن به پنجمین کنفدراسیون اتحادیه‌ای در همکاری سه‌جانبه با سازمان‌های کارفرمایی، اتحادیه‌ها و دولت نروژ است. همچنین این سازمان از شوراهای سالمندان در سطح محلی و منطقه‌ای حمایت می‌کند تا صدای سالمندان در تصمیم‌گیری‌های محلی شنیده شود.

۴۴ <https://www.pensjonistforbundet.no/>

۴۵ Trygdeoppgjøret.

انجمن بازنشستگان نروژ با همکاری سازمان «Seniornett»^{۴۶}، حدود ۵۰ مرکز آموزش دیجیتال برای کمک به سالمندان در بهبود مهارت‌های دیجیتال ایجاد کرده است. علاوه بر این مجله بازنشسته^{۴۷} را ۹ بار در سال منتشر می‌کند که با تیراژ ۲۲۰,۰۰۰ نسخه و حدود ۳۰۰,۰۰۰ خواننده، اطلاعات و اخبار مربوط به بازنشستگان را ارائه می‌دهد.

۴۶ یک سازمان نروژی است که در سراسر نروژ فعالیت دارد و هدف اصلی‌اش افزایش سواد دیجیتال در میان سالمندان است.

۴۷ Pensjonisten.

فنلاند؛ انجمن بازنشستگان فنلاند

ایده تأسیس انجمن بازنشستگان (ELÄKELIITTO)^{۴۸} در اواخر دهه ۱۹۶۰ شکل گرفت. نماینده پارلمان، کاتری-هلنا اسکلینن، به طور قاطع از این ابتکار حمایت کرد. با این حال، تأسیس اتحادیه با چالش‌هایی همراه بود، زیرا برخی آن را ضروری نمی‌دانستند. اولین انجمن‌های محلی در شهرهای نیلسیا و کوویو در اواخر ژانویه ۱۹۷۰ تأسیس شدند. نشست تأسیس اتحادیه در تاریخ ۲۶ فوریه ۱۹۷۰ در هلسینکی برگزار شد. در پایان سال اول فعالیت، اتحادیه در ۱۸ انجمن محلی حضور داشت. تعداد انجمن‌ها و اعضای آن به سرعت افزایش یافت.

اتحادیه بازنشستگان فنلاند (Eläkeliiitto)، بزرگ‌ترین سازمان بازنشستگان این کشور، با ارائه برنامه‌های متنوعی از جمله فعالیت‌های آموزشی، سفرهای تفریحی و رویدادهای اجتماعی، به بهبود زندگی سالمندان کمک می‌کند. فعالیت‌های این سازمان عمدتاً از طریق ۳۹۷ شعبه محلی فعال در سراسر فنلاند اجرا می‌شود که میزبان حدود ۱۱۵,۰۰۰ عضو هستند.

انجمن‌های محلی این اتحادیه، با حمایت آموزشی از سوی اتحادیه و مناطق، برنامه‌های متنوعی برای اعضای خود ترتیب می‌دهند. در سال ۲۰۲۰، تعداد ۱,۳۹۷ گروه ورزشی فعال ثبت شده‌اند که در مجموع ۱۶۷,۴۴۱ مورد مشارکت به همراه داشته است. همچنین، در همان سال،

بیش از ۴,۵۰۰ نفر از اعضای اتحادیه در فعالیتهای داوطلبانه مشارکت کرده‌اند. فعالیتهای اتحادیه از طریق پروژه‌ها و برنامه‌های توسعه‌ای پیش برده می‌شود. مرکز تعطیلات لهمیرانتا در شهر سالو نیز به‌عنوان مکانی برای ارائه خدمات تفریحی به اعضای اتحادیه عمل می‌کند.

ایسلند؛ اتحادیه ملی سالمندان ایسلند

اتحادیه ملی سالمندان ایسلند (LEB)^۹ در ۱۹ ژوئن ۱۹۸۹ با مشارکت ۹ انجمن محلی سالمندان در شهر آکوریری تأسیس شد. این اتحادیه که در آغاز راه از همکاری انجمن‌های مناطق مختلف کشور شکل گرفت، اکنون شامل ۵۷ انجمن با حدود ۳۵'۰۰۰ عضو در سراسر ایسلند است. حداقل سن عضویت در این انجمن‌ها ۶۰ سال تعیین شده و عضویت در هر انجمن وابسته، به صورت خودکار به عضویت در اتحادیه ملی نیز می‌انجامد. زمینه‌سازی برای تأسیس اتحادیه ملی سالمندان در کنفرانسی در ۲۹ آوریل ۱۹۸۹ در شهر ریکیاویک انجام شد؛ زمانی که بسیاری از انجمن‌های سالمندان فعالیت خود را آغاز کرده بودند. الگوی این شکل از سازمان‌های بازنشستگی کشورهای اسکاندیناوی الهام گرفته بود. نشست رسمی تأسیس در ۱۹ ژوئن همان سال، با حضور ۳۰ نماینده از ۹ شهرداری و ۶ ناظر در آکوریری برگزار شد. نخستین رئیس اتحادیه، آدالشتاین اُسکارسون، هدف اصلی این نهاد را «بهبود شرایط زندگی سالمندان» اعلام کرد.

قانون امور سالمندان، که در سال ۱۹۸۲ تصویب و در سال ۱۹۸۹ مورد بازنگری قرار گرفت، چارچوبی برای ارائه خدمات بهداشتی و اجتماعی متناسب با نیازهای سالمندان ایجاد کرد. بازنگری این قانون بر اساس تجربیات هفت‌ساله اجرایی انجام شد و دستاوردهایی همچون انتقال خدمات خانگی به شهرداری‌ها، تقویت مراقبت‌های محلی و تثبیت منابع مالی صندوق سالمندان را در پی داشت. این نسخه اصلاح‌شده در ۱ ژوئن

۱۹۸۹ تصویب شد و هم‌زمان با شکل‌گیری اتحادیه، فضای قانونی مساعدتری برای کنشگری در حوزه سالمندی فراهم آمد. اتحادیه ملی سالمندان ایسلند نقش فعالی در سیاست‌گذاری‌های مرتبط با سالمندان ایفا کرده است. این نهاد با مشارکت در گروه‌های کاری و کمیته‌های مشورتی مرتبط با موضوعاتی چون توسعه خانه‌های سالمندان، نظام بازنشستگی، خدمات بهداشتی، بیمه اجتماعی، روابط خانوادگی و طراحی سیاست‌های عمومی، توانسته در جهت اصلاح قوانین و بهبود خدمات نقش مؤثری داشته باشد. علاوه بر آن، اتحادیه در پروژه‌هایی با موضوعاتی همچون سواد دیجیتال، فناوری‌های رفاهی، محیط‌زیست، رانندگی در سنین بالا و پیشگیری از انزوای سالمندان نیز فعال بوده است. از سال ۱۹۹۷، اتحادیه نشریاتی مانند هنر زندگی و «*LEB Magazine*» را منتشر کرده است که با پیشرفت فناوری، انتشار آن‌ها به فضای دیجیتال نیز گسترش یافته و اکنون از طریق وب‌سایت leb.is و صفحات اجتماعی مانند فیسبوک در دسترس عموم قرار دارد.

این اتحادیه همچنین از طریق عضویت در کمیته همکاری نوردیک^{۵۰} به شبکه گسترده‌ای از ارتباطات منطقه‌ای و بین‌المللی دست یافته است. این کمیته با سازمان‌های سالمندی کشورهای اسکاندیناوی مانند دانمارک^{۵۱}

۵۰ Nordic Older People's Organisation – NOPO.

۵۱ Faglige Seniorer.

فنلاند^{۵۲}، جزایر فارو^{۵۳}، نروژ^{۵۴}، و سوئد^{۵۵} همکاری دارد. افزون بر این، عضویت در **AGE Platform Europe**^{۵۶} امکان دسترسی به آخرین تحولات، استانداردها و سیاست‌های حوزه سالمندی را برای اتحادیه فراهم کرده است. این همکاری‌های بین‌المللی به تقویت جایگاه اتحادیه ملی سالمندان ایسلند در سطح اروپا و افزایش توان چانه‌زنی آن در سیاست‌گذاری‌های ملی و فراملی انجامیده است^{۵۷}.

۵۲ Pensionärerna rf.

۵۳ Landsfelag Pensjonista.

۵۴ Pensjonistforbundet.

۵۵ Pensionärernas Riksorganisation (PRO) & Svenska Kommunalpensionärernas Förbund.

۵۶ شبکه‌ای متشکل از حدود ۱۵۰ نهاد از سراسر اروپا با نقش مشورتی نزد کمیسیون اروپا و پارلمان اروپا.

۵۷ <https://www.leb.is/um-leb/erlent-samstarf>

آلمان؛ اتحادیه فدرال سازمان‌های سالمندان

اتحادیه فدرال سازمان‌های سالمندان (BAGSO)^{۵۸} به‌عنوان نماینده منافع نسل‌های مسن‌تر در آلمان، فعالیت‌های خود را بر تحقق‌پیری فعال، خودمختار و سالم در چارچوب امنیت اجتماعی متمرکز کرده است. این سازمان با ترویج تصویر جامعی از پیری، که هم فرصت‌های ناشی از طول عمر بیشتر و هم دوره‌های آسیب‌پذیری و نیاز به مراقبت را در بر می‌گیرد، به بازتعریف دیدگاه جامعه نسبت به سالمندی می‌پردازد. این اتحادیه با گردآوری حدود ۱۲۰ انجمن و سازمان جامعه مدنی، که یا توسط سالمندان اداره می‌شوند یا به مسائل آن‌ها اختصاص دارند، از تنوع، شایستگی و تعهد اعضای خود به‌عنوان پایه اصلی قدرت خود بهره می‌برد و با حفظ ارتباط نزدیک با سازمان‌های عضو، قادر به درک دقیق نیازها و خواسته‌های سالمندان است و از این طریق، به‌عنوان پل ارتباطی میان این گروه سنی و سیاست‌گذاران عمل می‌کند.

اتحادیه فدرال سازمان‌های سالمندان، در برابر نهادهای سیاسی، اجتماعی و اقتصادی، به‌منظور ایجاد شرایطی برای زندگی باکیفیت و آبرومندانه در پیری، فعالیت می‌کند و این تلاش‌ها را در سطح ملی، اروپایی و جهانی گسترش داده است. این سازمان با قرار دادن موضوعات کلیدی مرتبط با کیفیت زندگی سالمندان در دستور کار سیاسی، از طریق اسناد

۵۸ Bundesarbeitsgemeinschaft der Seniorenorganisationen.

موضوعی و نظرات کارشناسی، الزامات لازم برای بهبود شرایط زندگی در سنین بالا را مشخص کرده و انگیزه‌هایی برای اقدامات سیاسی در سطوح فدرال، ایالتی و محلی فراهم می‌آورد. با توجه به تنوع فزاینده نسل‌های سالمند، این اتحادیه مستقیماً با این گروه‌ها تعامل داشته و پیشنهادهایی برای شکل‌دهی به مرحله زندگی پیری ارائه می‌دهد.

اتحادیه در سال ۱۹۸۹ به‌عنوان اتحادی آزاد از یازده سازمان سالمندان با هدف شبکه‌سازی میان این سازمان‌ها، ایجاد فضایی برای بحث درباره موضوعات مرتبط با سالمندی و نمایندگی یکپارچه در برابر سیاست‌گذاران تأسیس شد. این ابتکار با برگزاری دو روز ملی سالمندان در سال‌های ۱۹۸۷ و ۱۹۸۸ تحت هدایت اتحادیه سالمندان آلمان^{۵۹} هم‌راستا بود. از بدو تأسیس، تمرکز اصلی بر ترویج تصویر متفاوتی از پیری و بهبود شرایط برای مشارکت فعال سالمندان قرار داشت. در سال ۱۹۹۶، این سازمان به‌عنوان یک انجمن خیریه در فهرست رسمی انجمن‌ها ثبت شد، که نشان‌دهنده تعهد بلندمدت آن به اهداف اجتماعی و خیریه‌ای است.

اصول راهنمای اتحادیه فدرال سازمان‌های سالمندان^{۶۰} در تاریخ ۵ نوامبر ۲۰۱۹ توسط مجمع عمومی اعضای این سازمان به تصویب رسید. این اتحادیه به‌عنوان یک ائتلاف بی‌طرف سیاسی از سازمان‌های جامعه مدنی در حوزه کار و سیاست سالمندی در آلمان، به نمایندگی از منافع نسل‌های مسن‌تر عمل می‌کند و با پیگیری مداوم در برابر نهادهای سیاسی، اجتماعی

۵۹ Deutscher Seniorenring.

۶۰ <https://www.bagso.de/die-bagso/leitsaetze-der-bagso/>

و اقتصادی، تلاش دارد تا شرایطی را فراهم آورد که امکان زندگی باکیفیت و آبرومندانه در سنین پیری را تضمین کند.

اتحادیه فدرال سازمان‌های سالمندان بر تحقق پیری خودمختار، مسئولانه و سالم در بستر امنیت اجتماعی تأکید دارد و پیری را به‌عنوان مرحله‌ای از زندگی می‌نگرد که چالش‌ها و نیازهای خاص، همراه با شایستگی‌ها و منابع ارزشمندی برای افراد و جامعه به همراه دارد. این سازمان با ترویج تصویری متمایز و هم‌راستا با نیازهای معاصر از پیری، افزایش امید زندگی را فرصتی برای زندگی فعال و متعهدانه می‌داند و با ارائه راهکارهایی برای یادگیری مادام‌العمر و مشارکت اجتماعی، نقش محرکی ایفا می‌کند. این اتحادیه با مخالفت با هرگونه تبعیض، از جمله بر اساس سن، و با ترویج مشارکت برابر و فراگیری در جامعه، به انسجام اجتماعی از طریق تعامل محترمانه و همدلانه بین نسل‌ها کمک می‌کند.

در اصول راهنمای این اتحادیه^{۶۱} آمده است که: «اتحادیه فدرال سازمان‌های سالمندان (BAGSO) به‌عنوان نهادی غیرحزبی در آلمان، متشکل از سازمان‌های مدنی فعال در حوزه سالمندی، نماینده منافع سالمندان است و برای ایجاد شرایط زندگی باکیفیت و با کرامت در دوران پیری تلاش می‌کند. این انجمن با تکیه بر شبکه گسترده، متنوع و متعهد اعضای خود، به نیازها و خواسته‌های سالمندان نزدیک بوده و از پیری خودتعیین‌گر، سالم و مسئولانه در بستری امن حمایت می‌کند و پیری را مرحله‌ای از زندگی با چالش‌ها و فرصت‌های منحصر به فرد می‌داند و

^{۶۱}https://www.bagso.de/fileadmin/user_upload/bagso/۰۲_BAGSO/x_sonstige_Dokumente/BAGSO-Leitsaetze_Wofuer_wir_stehen.pdf

تصویری مدرن و مثبت از آن ترویج می‌دهد. این نهاد از سالمندانی که با محدودیت‌ها، بیماری، فقر یا تنهایی مواجه‌اند، حمایت کرده و بر اهمیت محیط‌های آشنا، ساختارهای حمایتی، برنامه‌های سلامت و مشارکت اجتماعی تأکید دارد و با تبعیض سنی مخالف است و خواستار حذف محدودیت‌های غیرمنطقی سنی است. این انجمن تنوع سبک‌های زندگی در دوران پیری را ارج نهاده و شمول اجتماعی را ترویج می‌کند. همچنین، همزیستی بین‌نسلی، انسجام اجتماعی و پایبندی به اهداف توسعه پایدار ۲۰۳۰ سازمان ملل را ضروری می‌داند. در نهایت، BAGSO با تقویت دموکراسی، همبستگی و صلح در اروپا و جهان، به حفظ جامعه‌ای متنوع و همبسته متعهد است.»

ایتالیا؛ اتحادیه بازنشستگان ایتالیا

اتحادیه بازنشستگان ایتالیا (SPI)^{۶۲} یکی از نهادهای اصلی وابسته به کنفدراسیون عمومی کار ایتالیا (CGIL) به شمار می‌آید که وظیفه نمایندگی، پشتیبانی و سازمان‌دهی بازنشستگان و سالمندان عضو این کنفدراسیون را بر عهده دارد. شکل‌گیری و گسترش این اتحادیه را می‌توان در چارچوب تحولات کلان جمعیتی، افزایش امید زندگی و نیازهای نوپدید اقشار سالمند در ایتالیا تحلیل کرد. در چنین زمینه‌ای، اتحادیه بازنشستگان توانسته است جایگاهی محوری در صحنه سیاست‌گذاری اجتماعی و کنش‌گری مدنی برای بازنشستگان پیدا کند.

ماهیت کنفدرالی این اتحادیه^{۶۳}، موجب مشارکت فعال اعضای از طیف‌های متنوع شغلی و اقتصادی در سراسر کشور شده و آن را به نهادی باز و پاسخگو نسبت به انواع مطالبات اجتماعی و صنفی بازنشستگان تبدیل کرده است. فعالیت‌های این سازمان هم در سطح فردی و هم در سطح جمعی گسترش دارد؛ از ارائه مشاوره‌های حقوقی و رفاهی گرفته تا مشارکت در مذاکرات کلان با نهادهای دولتی، منطقه‌ای و محلی. تعامل منظم با ساختارهای حکمرانی، یکی از وجوه متمایز راهبردی آن به شمار می‌رود و «چانه‌زنی اجتماعی» یکی از ابزارهای محوری آن در تحقق خواسته‌های صنفی بازنشستگان است.

۶۲ <https://spi.cgil.it/>

۶۳ مجموعه‌ای از نهادهای محلی و منطقه‌ای که با حفظ استقلال نسبی، زیر چتر یک چارچوب هماهنگ کشوری فعالیت می‌کنند.

پایه‌های ارزشی این اتحادیه بر مفاهیمی چون عدالت اجتماعی، برابری جنسیتی، همبستگی میان‌نسلی و مبارزه با تبعیض استوار است. با بیش از دو و نیم میلیون نفع‌ر عضو، اتحادیه بازنشستگان ایتالیا به‌عنوان یکی از بزرگ‌ترین سازمان‌های اجتماعی اروپا شناخته می‌شود. ساختار سازمانی آن متشکل از ۲۰ دفتر منطقه‌ای، دو دفتر مستقل استانی، ۱۰۹ دفتر محلی و بیش از ۱۵۰۰ شعبه است که به‌صورت حضوری خدمات ارائه می‌دهند. دفتر مرکزی در شهر رم قرار دارد و وظیفه هدایت سیاسی و برنامه‌ریزی کلان اتحادیه را بر عهده دارد.

در سطح بین‌المللی، اتحادیه بازنشستگان در ۱۹ کشور نمایندگی دارد و از منافع بازنشستگان ایتالیایی مقیم خارج دفاع می‌کند. همچنین عضویت در فدراسیون اروپایی بازنشستگان و سالمندان (FERPA) به این اتحادیه امکان داده است تا در سطح اروپا نیز نقشی مؤثر در سیاست‌گذاری‌های اجتماعی ایفا کند. ساختار راهبری اتحادیه بر سه نهاد اصلی متکی است: دبیرخانه ملی که نقش اجرایی دارد، مجمع عمومی که مسئول انتخاب دبیرکل و تصویب راهبردهای کلان است، و کمیته راهبردی که در زمینه‌هایی چون بودجه، مقررات داخلی و خط‌مشی‌های مذاکره‌ای تصمیم‌گیری می‌کند.

حوزه‌های فعالیت این اتحادیه گستره‌ای وسیع را در بر می‌گیرد. این اتحادیه در زمینه‌هایی چون دفاع از حقوق بازنشستگی و شهروندی، حمایت از درآمد سالمندان، مشاوره در حوزه مالیات و تأمین اجتماعی، پیگیری دسترسی به خدمات بهداشتی و مراقبت‌های بلندمدت، و آموزش و اطلاع‌رسانی عمومی فعالیت می‌کند. ساختار داخلی SPI بر پایه دپارتمان‌های تخصصی سامان یافته است که هر یک مسئولیتی مشخص در

زمینه‌ای خاص بر عهده دارند. این دپارتمان‌ها شامل سازماندهی، تأمین اجتماعی و مالیات، بهداشت و مراقبت‌های اجتماعی، حقوق و رفاه، جوانان و قانون‌مداری، چانه‌زنی اجتماعی و امور بین‌الملل هستند. ترکیب مسئولان سیاسی و کارشناسان فنی در این دپارتمان‌ها، امکان تحلیل‌های چندلایه و اقدام‌های تخصصی را فراهم کرده است.

همچنین این اتحادیه از آغاز یک سرویس هوش مصنوعی برای ارائه پاسخ‌های به‌موقع به سؤالات مربوط به بازنشستگی، مالیات و حقوق در وبسایت Pensionati.it خبر داده که برای تسهیل پاسخ به بازنشستگان ایجاد شده است. در مجموع، این اتحادیه را می‌توان نمونه‌ای پیشرو از یک نهاد صنفی بازنشستگان دانست که موفق شده است میان خدمت‌رسانی اجتماعی، نمایندگی سیاسی، و ارزش‌محوری عدالت‌خواهانه، تلفیقی مؤثر ایجاد کند. چنین نهادهایی، به‌ویژه در بافت کشورهای با جمعیت سالمند رو به رشد، می‌توانند نقشی تعیین‌کننده در تأمین کرامت، رفاه و مشارکت اجتماعی بازنشستگان ایفا نمایند.

جمع‌بندی

انجمن‌های بازنشستگی در کشورهای ایالات متحده، کانادا، فرانسه، دانمارک، سوئد، نروژ، فنلاند، ایسلند، آلمان و ایتالیا به‌عنوان نهادهایی کلیدی در حمایت از حقوق، رفاه و کرامت سالمندان و بازنشستگان شناخته می‌شوند. این سازمان‌ها که مبتنی بر مشارکت داوطلبانه هستند، با تمرکز بر حوزه‌هایی نظیر امنیت اقتصادی، مراقبت‌های بهداشتی، مبارزه با تبعیض سنی و تقویت مشارکت اجتماعی و سیاسی، نقش محوری در بهبود کیفیت زندگی بازنشستگان و سالمندان ایفا کرده‌اند. بررسی ویژگی‌ها و دستاوردهای این انجمن‌ها نه تنها نشان‌دهنده اهمیت آن‌ها در نظام‌های رفاه اجتماعی است، بلکه درس‌هایی ارزشمند برای ایران ارائه می‌دهد. جدول زیر خلاصه‌ای از انجمن‌های مورد بررسی در این پژوهش را بیان می‌کند.

جدول ۳: خلاصه‌ای بر انجمن‌های بازنشستگی کشورهای منتخب

تشکل	سال تأسیس	کشور	ویژگی‌ها و اهداف اصلی
انجمن آمریکایی بازنشستگان (AARP)	۱۹۵۸	آمریکا	با بیش از ۳۸ میلیون عضو، بزرگ‌ترین سازمان غیرانتفاعی جهان در حوزه سالمندی است که با هدف بهبود کیفیت زندگی سالمندان فعالیت می‌کند. این انجمن با ارائه خدماتی مانند بیمه سلامت، تخفیف‌های سفر و خودرو، و برنامه‌های آموزشی مانند ایمنی رانندگی، و همچنین تأثیرگذاری بر

تشکل	سال تأسیس	کشور	ویژگی‌ها و اهداف اصلی
			قوانین کلیدی (مانند مدیکر، قانون مراقبت مقرون به صرفه و قانون تبعیض سنی در استخدام)، به عنوان الگویی موفق شناخته می‌شود.
اتحادیه آمریکایی‌های بازنشسته (AFL-CIO)	۲۰۰۱	آمریکا	با ۴,۴ میلیون عضو، بر مراقبت‌های بهداشتی و تقویت مزایای بازنشستگی تمرکز دارد و در تصویب قوانینی مانند کاهش قیمت داروهای تجویزی نقش داشته است.
شورای ملی سالمندی آمریکا (NCOA)	۱۹۵۰	آمریکا	با تمرکز بر سیاست‌گذاری و ارائه خدمات، به بهبود سلامت و امنیت اقتصادی ۴۰ میلیون سالمند تا سال ۲۰۳۰ متعهد است. برنامه‌هایی مانند BenefitsCheckUp و پیشگیری از سقوط، نمونه‌هایی از ابتکارات این سازمان هستند.
انجمن ملی کارمندان فعال و بازنشسته فدرال (NARFE)	۱۹۲۱	آمریکا	با ۲۰۰,۰۰۰ عضو، به طور خاص از کارمندان فدرال و بازنشستگان حمایت می‌کند و خدماتی مانند وینارها و مشاوره فردی ارائه می‌دهد.
انجمن بازنشستگان	۱۹۸۵	کانادا	با ۳۵۰,۰۰۰ عضو، با الگوبرداری از AARP، بر امنیت مالی، دسترسی به مراقبت‌های بهداشتی و رفع تبعیض

تشکل	سال تأسیس	کشور	ویژگی‌ها و اهداف اصلی
کانادا (CARP)			سنى تمرکز دارد. این سازمان با ارائه تخفیف‌های خدماتی، وینارها و حمایت از اصلاحات بازنشستگی، به بهبود شرایط سالمندان کمک کرده است.
کنفدراسیون بازنشستگان فرانسه (CFR)	۲۰۰۰	فرانسه	از سال ۲۰۰۰ با نمایندگی ۱,۵ میلیون عضو، بر پایداری نظام بازنشستگی و عدالت اجتماعی تأکید دارد. این سازمان از نظام توازن درآمد و هزینه حمایت می‌کند و خواستار همگرایی رژیم‌های بازنشستگی است.
اتحادیه ملی بازنشستگان و سالمندان فرانسه (UNRPA)	۱۹۴۴	فرانسه	با ۱۰۰'۰۰۰ عضو، بر همبستگی ملی و فعالیت‌های فرهنگی تمرکز دارد و از طریق مشارکت در نهادهای مشورتی، صدای سالمندان را تقویت می‌کند.
شوراهای شهروندان سالمند (SCC)	۱۹۹۷	دانمارک	از سال ۱۹۹۷، این شوراهای با ساختار انتخابی و مشارکت ۵۰ درصدی سالمندان بالای ۶۰ سال، به‌عنوان پل ارتباطی بین شهروندان و سیاست‌گذاران محلی عمل می‌کنند و در تصمیم‌گیری‌های مرتبط با مراقبت‌های بهداشتی، مسکن و زیرساخت‌ها نقش دارند.

۷۴ | تشکلیابی بازنشستگان در الگوها و تجارب جهانی

تشکل	سال تأسیس	کشور	ویژگی‌ها و اهداف اصلی
انجمن بازنشستگان سوئد (PRO)	۱۹۴۲	سوئد	با ۴۰۰'۰۰۰ عضو، از سال ۱۹۴۲ با تمرکز بر امنیت اقتصادی، مسکن و مراقبت‌های بهداشتی، در اصلاح نظام مستمری (مانند ATP) نقش داشته و فعالیت‌های اجتماعی و آموزشی را ترویج می‌کند.
اتحادیه بازنشستگان نروژ	۱۹۵۱	نروژ	با ۲۵۷'۰۰۰ عضو، از سال ۱۹۵۱ با مذاکرات سالانه با دولت، حقوق بازنشستگان را بهبود بخشیده و آموزش دیجیتال را ترویج می‌دهد.
اتحادیه بازنشستگان فنلاند (Eläkeliiitto)	۱۹۷۰	فنلاند	با ۱۱۵'۰۰۰ عضو و ۳۹۷ شعبه محلی، از سال ۱۹۷۰ برنامه‌های ورزشی، آموزشی و تفریحی را برای سالمندان اجرا می‌کند.
اتحادیه ملی سالمندان ایسلند (LEB)	۱۹۸۹	ایسلند	با ۳۵'۰۰۰ عضو از سال ۱۹۸۹، با الهام از مدل‌های اسکاندیناوی، در سیاست‌گذاری، سواد دیجیتال و پیشگیری از انزوای اجتماعی فعال است.
اتحادیه فدرال سازمان‌های سالمندان (BAGSO)	۱۹۸۹	آلمان	با ۱۲۰ سازمان عضو، از سال ۱۹۸۹ پیری فعال را ترویج می‌دهد و با مبارزه با تبعیض سنی، به انسجام اجتماعی کمک می‌کند.

تشکل	سال تأسیس	کشور	ویژگی‌ها و اهداف اصلی
اتحادیه بازنشستگان ایتالیا (SPI)	۱۹۷۷	ایتالیا	با ۲,۵ میلیون عضو، از طریق چانه‌زنی اجتماعی و خدمات حقوقی، در حوزه‌های بازنشستگی، مالیات و مراقبت‌های بهداشتی فعالیت می‌کند و در سطح اروپا نیز تأثیرگذار است.

این مرور تطبیقی نشان می‌دهد تشکل‌های بازنشستگی در کشورهای منتخب، پاسخی نهادمند به روند پیری جمعیت و افزایش امید زندگی‌اند و نقشی میانجی میان دولت، بازار و جامعه مدنی ایفا می‌کنند. برخلاف تصور رایج، این نهادها صرفاً ارائه‌دهنده خدمات رفاهی نیستند؛ بلکه بازیگرانی سیاست‌گذار و سیاست‌سازند که دستور کارهایی چون کفایت مستمری، سلامت و مراقبت بلندمدت، مبارزه با تبعیض سنی و تقویت مشارکت اجتماعی را پیگیری می‌کنند.

نمونه‌هایی مانند AARP در آمریکا با پایگاه عضویت فراگیر و تأمین مالی مستقل، شوراهاى سالمندان در دانمارک با مشارکت نهادمند در تصمیم‌گیری‌های محلی، و سنت اتحادیه‌ای در فرانسه و ایتالیا با تمرکز بر پایداری نظام بازنشستگی و عدالت مزدی، الگوهای متفاوتی را عرضه می‌کنند. افزون بر این، رویکرد «پیری فعال»، مبارزه با تبعیض سنی و نوآوری‌های خدماتی (از آموزش دیجیتال تا پاسخ‌گویی هوشمند) در کشورهای اسکاندیناوی و آلمان نشان می‌دهد که تقویت صدای بازنشستگان

زمانی پایدار است که با شفافیت، پاسخ‌گویی و سازوکارهای شاخص‌گذاری خودکار مستمری‌ها پیوند بخورد.

منابع

-قاسمی، کوثر، ۱۴۰۴، انجمن ملی بازنشستگان سوئد (PRO)؛ بیش از هشتاد سال تلاش مداوم در مسیر بهبود وضعیت بازنشستگان، مؤسسه راهبردهای بازنشستگی صبا.

-Alliance for Retired Americans. (۲۰۲۴). Activity Report.

-Craver, C. B. (۲۰۱۱). The Impact of Labor Unions on Worker Rights and on Other Social Movements. *ABA Journal of Labor & Employment Law*, ۲۶, ۲۶۷. Retrieved from

-Ahlquist, J. S. (۲۰۱۷). Labor unions, political representation, and economic inequality. *Annual Review of Political Science*, ۲۰, ۱-۲۱, ۲۴. <https://doi.org/۱۰,۱۱۴۶/annurev-polisei-۰۵۱۲۱۵-۰۳۲۲۲۵>

-Osa, M. (۱۹۹۸). Contention and democracy: Labor protest in Poland, *Communist and Post-Communist Studies*, ۳۱(۱), ۲۹-۴۲. [https://doi.org/۱۰,۱۰۱۶/S۰۹۶۷-۰۶۷X\(۹۷\)۰۰۰۲۳-۸](https://doi.org/۱۰,۱۰۱۶/S۰۹۶۷-۰۶۷X(۹۷)۰۰۰۲۳-۸)

-Freeman, R. B. (۲۰۰۵). What do unions do? The M-brane stringtwister edition (NBER Working Paper No. ۱۱۴۱۰). National Bureau of Economic Research. <https://doi.org/۱۰,۳۳۸۶/w۱۱۴۱۰>

-Molinder, J., Karlsson, T., & Enflo, K. (۲۰۱۹). The power resource theory revisited: What explains the decline in industrial conflicts in Sweden? (Lund Papers in Economic History: General Issues, No. ۲۰۱۹:۲۰۷). Department of Economic History, Lund University.

مؤسسه راهبردهای
بازرگانی صبا

تهران، خیابان سید جمال الدین اسدآبادی (یوسف آباد)، روبروی خیابان پنجاه و هشتم، ۴۴۳

تلفن: ۰۲۱-۸۸۰۶۵۰۱۶

دورنگار: ۰۲۱-۸۸۰۶۵۲۹۶

Info@Saba-Psi.ir

www.Saba-Psi.ir